

Joni Hakasalo

**VIIHDETTÄ TOISTEN PAHOINVOINNISTA:
Miten suomalainen media käsittelee rappiostrii-
mausta ja millaista kuvaa se luo siitä yleisölle?**

Informaatioteknologian ja viestinnän tiedekunta

Kandidaatintutkielma

Tammikuu 2026

TIIVISTELMÄ

Joni Hakasalo: Viihdettä toisten pahoinvoinnista: Miten suomalainen media käsittelee rappiostriimausta ja millaista kuvaa se luo siitä yleisölle?

Kandidaatin tutkielma

Tampereen yliopisto

Informaatioteknologian ja viestinnän tiedekunta

Journalistiikan opintosuunta, viestinnän monitieteinen tutkinto-ohjelma

Tammikuu 2026

Tässä kandidaatintutkielmassa tutkin sitä, miten suomalaiset mediat käsittelevät rappiostriimausta ja millaista kuvaa ne luovat siitä yleisölle. Lisäksi pohdinnan kautta pyrin vastaamaan kysymykseen, millä tavoin median uutisointi vaikuttaa rappiosisältöjen normalisoitumiseen viihteen muotona.

Tutkielmani viitekehys lähestyy aihetta striimausalojen toimintalogiikan kautta, josta siirrytään rappiostriimauksen käsitteen avaamiseen. Näiden lisäksi tarkastelen antisanakaruuden käsitettä, näiden hahmojen alati kasvavaa suosiota sekä tositelevisiossa jatkuvasti lisääntyvää provokatiivisuuden tavoittelua. Aineistoni koostuu yhteensä kymmenestä rappiostriimauksen ilmiötä käsittelevästä ja sitä syventävästä artikkelista. Artikkelit ovat julkaistu aikavälillä 26.9.2023–23.10.2025. Tutkimusmenetelmänäni toimii aineistolähtöinen laadullinen sisällönanalyysi, jonka avulla tutkimusaineisto käydään läpi ja luokitellaan.

Tutkimukseni mukaan journalistinen media käsittelee rappiostriimausta useasta eri näkökulmasta. Erityisesti valistavaan otteeseen keskitytään vahvasti. Toisaalta journalistiset julkaisut keskittyvät objektiiviseen ilmiön tarkkailuun, jonka tavoitteena on taustoitaa rappiosisältöihin linkittyviä teemoja ja sen toimintalogiikkaa. Modernin ajan tositelevisio ja uuden ajan julkisuus on kulma, jota kautta rappiostriimauksen ilmiötä lähestytään. Äärimmäisen autenttisuuden kaipuuta ja vaatimusta käsittelevät otannat nousivat säännöllisesti pintaan. Luonnollinen tirkistelyn tarve, sensaatiohakuisuus ja vaarallisuus nähtiin isona osana rappiosisältöjen houkuttelevuutta. Yleisöllä katsottiin olevan merkittävä rooli koko ilmiön olemassaoloa ajatellen. Tarve seurata rappiosisältöjä kuvattiin ihmiselle osittain luonnollisena tarpeena, mutta yleisö esitettiin myös raadollisena ja kasvottomana entiteettinä, joka saa viihtensä toisten ihmisten kurjuudesta.

Median alati lisääntyvällä innolla uutisoida rappioilmioista voi olla merkittävä vaikutus tämän sisällön normalisoitumisessa osaksi päivittäistä viihdetarjontaa. Medioiden luoma kuva vaihtoehtoisista ansaintakeinoista saattaa toimia tehokkaana houkuttimena ryhtyä rappiostriimaajaksi. Tästä syystä journalististen julkaisujen kannattaa käyttää erityistä harkintaa siinä, millä tavoin aiheesta kirjoitetaan nyt ja tulevaisuudessa.

Avainsanat: Rappiostriimaus, livestriimaus, antisankarit, tosi-tv, huomiotalous, provokatiivisuus

”Tämän julkaisun alkuperäisyys on tarkastettu Turnitin Originality Check -ohjelmalla.”

TEKOÄLYN KÄYTTÖ OPINNÄYTTEESSÄ

Opinnäytteessäni on käytetty tekoälysovelluksia:

- Ei
 Kyllä

Ilmoitukseni mukaan olen käyttänyt opinnäytteessäni tutkielmaprosessin aikana seuraavia tekoälysovelluksia:

Tekoälysovellusten nimet ja versiot: [Listaa tähän kaikki tekoälysovellukset ja niiden versiot, joita olet käyttänyt tutkielmaprosessin aikana.]

Käyttötarkoitus: [Kuvaa tähän yksityiskohtaisesti, mihin tarkoitukseen ja miten tekoälyä on sovellettu opinnäytteeseen tutkielmaprosessin aikana.]

Osiot, joissa tekoälyä on käytetty: [Luettele tähän kaikki opinnäytteen vaiheet ja osiot, joissa tekoälyä on tutkielmaprosessin aikana käytetty.]

Olen tietoinen siitä, että olen täysin vastuussa koko opinnäytteeni sisällöstä, mukaan lukien osat, joissa on hyödynnetty tekoälyä, ja hyväksyn vastuun mahdollisista eettisten ohjeiden rikkomuksista.

SISÄLLYSLUETTELO

1	JOHDANTO	1
2	TEOREETTINEN VIITEKEHYS	4
	2.1 Suosituimmat striimausalustat ja niiden toimintalogiikka	4
	2.1.1 Rappiostriimauksen määritelmä ja ilmenemismuodot.....	7
	2.2 Äärimmäisen provokatiivisuuden tavoittelua	9
	2.3 Antisankarien suosio modernin suoratoistoviihteen aikakaudella	11
	2.4 Tutkimuskysymykset.....	14
3	AINEISTO JA MENETELMÄ	15
	3.1 Aineiston rajaus ja esittely.....	15
	3.2 Tutkimusmenetelmä.....	16
	3.2.1 Laadullinen sisällönanalyysi	16
4	ANALYYSI JA TULOKSET.....	18
	4.1 Taustoittava tarkastelija	20
	4.2 Valistava moraalinvartija	22
	4.3 Yleisö ilmiön mahdollistajana	25
	4.4 Modernit narrit ja gladiaattorit.....	27
	4.5 Miten suomalainen media käsittelee rappioilmiötä?	29
5	POHDINTA.....	32
	5.1 Normalisoiko lisääntynyt uutisointi rappiosisältöjä viihteen muotona?	32
	5.2 Mahdolliset jatkotutkimuksen aiheet.....	35
	LÄHTEET	37
	LIITE 1: AINEISTO	41

1 JOHDANTO

Vuodesta 1976 asti toiminut kotimaisten kielten keskus (KOTUS) toimii suomalaisten omana kielivirastona. Vuonna 2024 se nosti yhdeksi vuoden sanapöiminnäkseen käsitteen ”rappiostriimaus”. Ilmiötä oli kotimaisten kielten keskuksen osalta avattu yksinker-taisuudessaan seuraavasti: ”Päihteitä käyttävät henkilöt tuottavat sosiaaliseen mediaan sisältöä elämästään päihteiden vaikutuksen alaisena” (Kotus.fi 2024).

Suomalaisten kuluttamissa mediasisällöissä on 2020-luvulla tapahtunut suurta muu-tosta suoratoistoalustojen myötä. Esimerkiksi Twitch ja Kick -striimauspalvelut ovat luo-neet perinteikkään tosi-tv-viihteen rinnalle jatkuvasti suosiotaan kasvattavan ilmiön, jossa kyseenalaisista sisällöistä tunnetut sisällöntuottajat saavat kasvavissa määrin yleis-öä, ja sitä kautta vahvaa medianäkyvyyttä. Sisällöllisesti livelähetykset koostuvat esi-merkiksi runsaasta päihteiden käytöstä, syrjäytyneisyyden kuvauksista sekä arvaamat-tomasta, paikoitellen väkivaltaisesta käyttäytymisestä.

Nämä ”antisankareiksi” luokiteltavat hahmot nauttivat suurta suosiota eritoten nuorten miesten asuttamien internetin alakulttuurien keskuudessa, mutta täydellistä yleisön de-mografista luokittelua on mahdotonta tehdä. Voidaan jopa sanoa, että tietynlainen au-tenttisuuden vaatimus yleisön puolelta on lisännyt vahvasti omaehtoisien ja käsikirjoit-tamattoman viihteen kysyntää, huolimatta sen kyseenalaisesta, jopa laittomasta sisäl-löstä.

Eri medioissa on alkanut yleistymään kyseenalaisia viihdesisältöjä luovien henkilöiden esiin nostaminen niin uutis- kuin syventävimmissä artikkeleissa. Artikkelien sisällön voi karkeasti jakaa informointi, valistus-, sekä eksplikaatio formaatteihin. Henkilön taus-toilla ja arvoilla ei ole niinkään painoarvoa, kunhan hänen esiin nostamisensa tuo liiken-nettä sivustolle. Tässä ilmiössä yhä useampi nuori, yleensä mieshenkilö, voi nähdä hel-pot mahdollisuudet menestyä livenessisältöjen jatkuvasti kasvavan suosion myötä.

Mediassa monesti esillä olleet, taloudellisesti menestyneimmät suomalaiset livestriimaajat ovat pääosin tunnettuja voimakkaasta päihdepainotteisuudestaan, paikoitellen jopa itsetuhoisesta sisällöstä. Erinomaisina esimerkkeinä toimivat runsaasti mediassa esillä olleet suomalaiset nimimerkit lippadaa sekä Pottukoira.

Kun työmarkkinoiden toiminta on epävarmaa ja pitkät työurat yhä harvinaisempia, on lupaus varmasta tulonlähteestä houkutteleva. Kuka vain voi pudota tänä päivänä keltasta, joten miksi ei kokeilisi pärjäämistään viihteen pimeällä puolella? Median kaksoisrooli on erityisen ongelmallinen. Vaikka lehdet käsittelevät näitä sisällöntuottajia usein kriittisesti ja moralisoivasti, jopa valistavassa mielessä, voivat julkaisut toimia tästä huolimatta tehokkaana markkinointina kymmenille tuhansille heikko-osaisille, joilla ei ole elämässään mitään menetettävää. Juttuihin istutetut, rivien välistä luettavissa olevat hienovaraiset lupaukset helpoista tuloista vetävät herkästi puoleensa. Digitaalisten alustojen demokratisoitumisen myötä kaikilla on periaatteessa pääsy tarvittavaan teknologiaan.

Sitä, kuinka suomalaiset journalistiset mediat käsittelevät julkaisuissaan rappioviihdettä ja sen ympärillä kasvavaa ilmiötä, ei ole vielä tutkittu suomalaisessa journalismin tutkimuksessa. Itse rappiovihteeseen lukeutuvia ilmiötä ja siihen liittyviä teemoja taustoitettavaa tutkimusta löytyy kuitenkin meiltä ja maailmalta, erityisesti Itä-Euroopasta.

Tämän takia voidaan katsoa, että tällaiselle tutkimukselle on tällä hetkellä tilaa ja kysyntää. Mielestäni journalismin tutkimuksen kannattaa tarttua matalalla kynnyksellä uusiin ja tuoreisiin ilmiöihin. Näin saadaan rakennettua vahvaa tutkimuspohjaa hyvissä ajoin. Ilmiöllä voi olla merkittävä vaikutus nuorten käsityksiin menestyksestä. Median rooli tämän kehityksen mahdollistajana vaatii kriittistä tarkastelua journalististen eettisten periaatteiden valossa. Tutkimusta voi pitää ajankohtaisena median vastuukeskustelun näkökulmasta, sillä yhtenä olettamuksenani on, että paradoksaalisesti kriittinen uutisointi aiheesta voi toimia sekä tekijöille että yleisölle tehokkaana kannustuksena ja markkinointina. Lisäksi lehdistön vaikutusvaltaa on tärkeää tutkia ennakkoluulottomasti monesta eri kulmasta, josta tämä tutkimus toivottavasti toimii yhtenä esimerkkinä.

Mediakentällä rappiostriimaus on varteenotettavana ilmiönä toiminut verrattain lyhyen aikaa, ja sitä on maailmalla esiintynyt enemmän kuin Suomessa. Siksi ilmiölle ei ole tiedekentällä syntynyt universaalisti tunnettua, yhtenäistä käsitettä. Ilmiötä käsittelevien tutkimusten määrä on etenkin maailmalla jatkuvasti kasvussa (Cyrek & Popiolek 2022, 455). Ehkä Suomessakin nähdään tulevaisuudessa lisääntyntä innostusta syventyä aiheeseen tutkimuksellisissa merkeissä.

Tutkimuksessani hyödynnän aihealuetta ja ilmiötä käsittelevää tutkimuskirjallisuutta sekä tuntemustani suomalaisen rappioviihteen genrestä, jonka olen synnyttänyt aktiivisella ilmiön seuraamisella. Tutkimuskysymyksilläni pyrin selvittämään, millä tavalla rappioviihdettä käsitellään suomalaisissa medioissa ja minkälaista kuvaa siitä onnistutaan luomaan yleisölle. Tämän jälkeen pohdin tämän uutisoinnin mahdollisia vaikutuksia rappioviihteen normalisoitumiseen yhtenä viihteen muotona.

2 TEOREETTINEN VIITEKEHYS

Tässä luvussa käsittelen tarkemmin aiheeseeni liittyvää aiempaa tutkimusta. Ensimmäisessä alaluvussa 2.1 avaatan striimausalustojen toimintaa sekä niissä tapahtuvan digitaalisen sisällöntuotannon mekaniikkoja. Lisäksi keskityn tutkimuksen kannalta keskeisen rappiostriimauksen käsitteen läpikäymiseen kokonaisuudessaan ja kuvailen, millä tavoin ilmiö esiintyy niin maailmalla kuin suomalaisella mediakentällä. Alaluvussa 2.2 perehdytään syvällisemmin antisankarin käsitteeseen ja kytketään se osaksi tutkimukseni aiheita. Alaluvussa 2.3 pyrin läpikäymään provokatiivisen tosi-tv:n ja rappiostriimauksen yhteneväisyyksiä. Lisäksi yritän tuoda esille perinteikkään tosi-tv:n hiljattaisen kehitysuunnan kohti äärimmäistä autenttisuutta, jota nykyaikainen yleisö tuntuu yhä enenevässä määrin vaativan. Alaluvussa 2.4 esittelen tutkimuskysymykseni ja pyrin perustelemaan tutkimukseni tarpeellisuuden journalismin tutkimuksen kentällä.

2.1 Suosituimmat striimausalustat ja niiden toimintalogiikka

Videosisällön käyttö verkossa on lisääntynyt dramaattisesti viime vuosikymmenen aikana. Voidaan sanoa, että internet on kehittynyt tekstimuotoisesta sisällöstä videopainotteiseksi. Nettiyhteyksien nopeuksien kasvu on mahdollistanut uuden verkkoviihteen muodon, *livestriimaamisen* (Panek ym. 2024, 2).

Perusajatuksena livestriimauksella tarkoitetaan audio- ja videosisällön lähettämistä internetissä reaaliajassa katsojalle. Striimaamisesta on tullut äärimmäisen suosittu ammattihaave siitä syystä, että siihen ryhtyminen ei vaadi tekijältään suuria panostuksia. Laitteistoksi tarvitaan joko pöytä- tai kannettava tietokone, älypuhelin, tai esimerkiksi pelikonsoli. Tämän lisäksi vakaa internetyhteys ja videokamera riittävät (Twitch.com 2025). Livestriimien vetovoima perustuu pääosin avoimen osallistumisen mahdollistamaan kulttuuriin, jossa striimaajat ovat suorassa yhteydessä yleisöönsä. Yleisö puolestaan vastavuoroisesti vuorovaikuttaa yhdessä sisällöntuottajan kanssa, mutta myös katsojakuntana keskenään, luoden näin yhteistä kokemusmaailmaa. Striimausalustoille yleisöä ajaa vahva sosiaalinen motivaatio: striimaajan ja yleisön kanssa keskustelu, uusiin ihmisiin tutustuminen sekä samanhenkisen yhteisön etsiminen (Lee ym. 2025, 385).

Livestriimaamiseen luoduilla alustoilla yhdistyvät televisiolle ja radiolle ominainen spontaanisuus, sekä verkkoviestinnän intiimisyys ja skaalattavuus. Vaikka livestriimaukselle alun perin luodut alustat, Twitch ja Kick.com, pitävät edelleen pintansa, on livemahdollisuudet nousseet suosituimmiksi ominaisuuksiksi perinteisen sosiaalisen median alustoilla, kuten YouTubeissa, TikTokissa sekä Instagramissa. (Panek ym. 2024)

Livelähetyksiä tuottavien sisällöntuottajien yleisömäärät voivat vaihdella intiimeistä ryhmistä aina miljooniin samanaikaisiin seuraajiin. Tämän takia striimaamisesta on syntynyt nykyaikana vakavasti otettava ammatti, jossa sisällöntuottajan tulot koostuvat tilauksista, yleisön lahjoituksista tai erilaisista kaupallisista yhteistöistä (Panek ym. 2024, 2).

Markkinatilastojen mukaan livealustojen käyttäjät seurasivat yli 7,2 miljardin tunnin ajan livelähetyksiä vuoden 2022 loppupuoliskolla pelkästään (Ceci 2023). Vuoden 2025 2. neljänneksellä 26,8 prosenttia kaikista internetkäyttäjistä seurasivat erilaisia livestriimejä verkossa (Statista.com 2025). Livestriimausalustoista pelkästään Twitch keräsi vuonna 2022 yli 140 miljoonaa kuukausittaista käyttäjää. Nämä luvut ovat varmasti kasvaneet merkittävästi viimeisten kolmen vuoden aikana.

Tyypillisimmät tulonlähteet muodostuvat striimaajalle kuukausittaisista tilauksista (subscriptions), kanavalla pyörivistä mainoksista sekä sponsorisopimuksista. Ajoittain striimaajat käynnistävät ns. subathonin. (Subscription + marathon). Tämän maratonia muistuttavan rupeaman aikana sisällöntuottaja asettaa erilaisia tavoitteita tilaajamäärien suhteen. Jokainen ostettu tilaus lisää aikaa kelloon, joka kertoo, kuinka kauan striimiin on oltava yhtäjaksoisesti käynnissä (Streamyard.com 2025).

Striimit saattavat ajallisesti kestää tällöin yli kuukauden mittaisia rupeamia. Kyseistä ansaintapaa hyödynnetään myös suomalaisten striimaajien keskuudessa ahkerasti. Suomen historian kenties pisin rappiostriimi jatkui yhtäjaksoisesti 42 päivää (IL-Plus 26.10.2023).

Rappiostriimit voidaan tyypitellä niin kutsuttuun IRL-kategoriaan (In Real life). Pelistriimeistä poiketen tälle kategorialle tyypillinen piirre on sen laaja-alainen toiminnallisuuden skaala. Sisältö voi koostua ainoastaan arkisesta keskustelusta striimaajan ja yleisön

välillä, tai lähetyksen aikana voi tapahtua erilaisia aktiviteetteja, kuten erilaisten tuotepakettien avaamista ja sisällön arvostelua, musiikin soittamista, ruokailua tai arkipäiväisiä kotiaskareita (Lee ym. 2025, 380).

Tälle tyyliä omia on vahva yhteisöllinen osallistuminen. Sisällöntuottajat keskittyvät erityisesti jakamaan otteita heidän arkisesta elämästään, johon kuuluu avoimuus omien ajatusten ja mielipiteiden suhteen. IRL-striimit eroavat pelipainotteisesta sisällöstä siinä suhteessa, että osallistumiskynnys on huomattavasti matalampi niin katsojille kuin striimaajalle (Emt., 381).

IRL-striimiin osallistuminen ei vaadi katsojaltaan usein minkäänlaista ennakkovalmistautumista tai ennakkotietoja. Aktiviteetit, joita livelähetyksissä tapahtuu, vaativat sisällöntuottajalta huomattavasti vähemmän huomiota itse tekemiseen, verrattuna esimerkiksi kilpailulliseen pelaamiseen. Tämä vapauttaa tekijän resursseja keskittyä vuorovaihtukseen yleisön kanssa (Emt., 382). Tämä suhde on keskiössä, kun puhutaan rappioliivälähetyksen ydintoimintaa ohjaavasta ajatuksesta.

2.1.1 Rappiostriimauksen määritelmä ja ilmenemismuodot.

Cyrek ja Popiołek (2022) tutkimuksessa *trash streamingille*, suomalaisittain *rappiostriimaukselle*, nousee esiin useita määritelmiä. Siitä voidaan puhua esimerkiksi ”reaaliaikaisena, verkossa tapahtuvana vulgaarin, säädöttömän ja väkivaltaisen sisällön lähettämisenä” tai vaikkapa ”sosiaalisesti sopimattoman käyttäytymisen suorana lähetyksenä”.

Cyrek ja Popiołek (2022, 451–452) määrittelevät trash streamingin tiivistetysti:

"suoratoistovideosisällöksi, joka esittää vihaa lietsovaa, aggressiota (mukaan lukien itseen kohdistuvaa) yllyttävää, väkivaltaista ja vulgaaria, kulttuurisesti yhteiskunnallisesti hyväksymätöntä käyttäytymistä [– –]."

Esiin nousee autenttisuuden paradoksi keskeisenä teemana: sisällöntuottajat eivät erityisemmin valmistele tai käsikirjoita striimejään, joten sisällöstä syntyy vahva aitouden vaikutelma (Cyrek ja Popiołek 2022, 452).

Sisältöä tuotetaan yleensä erilaisten päihteiden, yleisimmin alkoholin ja huumausaineidena, alaisena. Ilmiö popularisoi vahvasti hyväksikäyttöä ja väkivaltaisuutta, ja se on ilmeisen epäsosiaalista luonteeltaan. Tyypillisesti lähetystä johtaa yksi tai useampi ”juontaja”, ja mukana saattaa olla vierailevia esiintyjä, joita tyypillisesti kutsutaan ilmiön sisällä ”vieraileviksi tähdiksi”. Livelähetyksessä tapahtuvan sisällön onnistumisen kannalta aktiivinen yleisön osallistaminen on todella isossa roolissa (Emt., 452).

Rappiostriimaus genrenä pitää sisällään monia viitteitä suosituista audiovisuaalisen kulttuurin esitysmuodoista, kuten ensisijaisesti tosi-tv:stä, stand-up komiikasta, ja jopa suorista urheilulähetyksistä (Wojtyna 2021, 50). Varsinkin suomalaisten rappiostriimaajien tuotannoissa näiden edellä mainittujen genrejen vaikutteet ovat selkeästi nähtävissä. Livelähetykset saattavat muistuttaa päättömien stunteineen ja temppuineen yhdysvaltalaisista *Jackass* -sarjaa tai meille suomalaisille tutumpia *Duudsoneita*. Wojtyna (Emt., 51) määrittelee rappiostriimauksen, ”Trash Streamingin” erittäin kapeaan markkinarakoon mahdutetuksi, matalan kynnyksen omaelämäkerralliseksi kulttuuriksi, jota tuotetaan verkkoyhteisöille suosituilla striimausalustoilla, kuten Twitchissä ja YouTubessa. Artikkelin julkaisun jälkeen mukaan voidaan laskea markkinajohtajaksi tavoitteleva Kick.com, jota

ei vielä ollut perustettu artikkelin julkaisun aikaan. Näiden livelähetyksen pääasiallinen tavoite on tuottaa sisällöntuottajalle taloudellista hyötyä.

Sisällöllisesti rappioliveille on ominaista törkeät ja sosiaalisia normeja usein rikkovat ”haasteet”, joita striimaaja toteuttaa muiden arkielämänsä toimien ohella. Live-lähetyksessä suoritettavat haasteet pitävät sisällään usein, vaan ei aina, itsetuhoisuutta, verbaalista- ja fyysistä väkivaltaa mahdollisia vierailevia esiintyjiä kohtaan ja henkilökohtaisen omaisuuden vandalisointia. Nämä usein yleisön lahjoittamaa rahasummaa vastaan toteutettavat toimet kulkevat aina harmittomista stunteista, pahimmillaan jopa rikosoikeudelliseen vastuuseen johtaviin tekoihin asti (Emt., 51).

Nämä Suomessakin suositaan jatkuvasti kasvattavat rappiolivet pohjautuvat pitkälti yleisön janoamaan tapahtumakeskeisyyteen. Jos mitään ei tapahdu, ei ole mitään syytä seurata. Rappioviihteen seuraajat ovat niin tottuneet jatkuvasti kasvaneeseen tapahtumarikkeen tasoon, että katsojamäärien ylläpitäminen vaatii sisällöntuottajalta jatkuvaa panostamista ja hyväksyttynä pidettyjen rajojen venyttämistä äärimilleen (Emt., 53).

Tämän takia suomalaisetkin rappioviihteen tuottajat kokevat pakolliseksi tuoda lähetyksiinsä edellä mainittuja äärimmäisyyksiä: Itsetuhoisuutta, fyysistä- että verbaalista väkivaltaa, sekä runsasta päihteiden käyttöä. Jotta tarvittava tapahtumarikkaus ja spehtaakkelisuuden vaikutelma voidaan säilyttää, pyrkivät rappiostriimaajat yleensä osallistamaan yleisönsä vahvasti osaksi lähetyksiä. Rappiostriimien sisällöt muovautuvatkin hyvin pitkälle sen mukaan, kuinka aktiivisesti yleisö pääsee osallistumaan sisällön kulkuun ja sitä kautta vaikuttamaan päähenkilön toimintaan (Emt., 59).

Miłosz Wojtynan tutkimuksen (2021) yksi keskeisistä käsitteistä on ”väkivallan kommodifikaatio, jolla tarkoitetaan väkivallan, ja olettaen kaiken muun shokeeraavan sisällön, muuntautumista digitaalisissa viihdemuodoissa (livestriimeissä) kauppatavaraksi. Kommodifikaatiolla itsessään tarkoitetaan asioiden muuttamista kaupallisiksi hyödykkeiksi.

Tämä käsite liittyy vahvasti tutkimuksessa käsiteltävään ”violence on demand” -ilmiöön, jossa livelähetyksen yleisöllä on valta aktiivisesti vaikuttaa esimerkiksi juuri lähetyksessä

esiintyvän väkivallan sisältöön. Ilmiö on valitettavasti nähtävissä Suomessakin, joka on varmasti yksi syy median mielenkiinnon heräämiselle.

2.2 Äärimmäisen provokatiivisuuden tavoittelua

Nykyisellä livestriimaukulttuurilla, erityisesti IRL-kontekstissa tapahtuvilla rappiostriimeillä, voidaan katsoa olevan paljon yhteistä *tosi-tv:n* modernien kehityssuuntien kanssa. Erityisen lähelle sitä pääsee Hollannissa vuonna 1997 alkunsa saanut, yksi maailman tunnetuimmista tosi-tv-formaateista *Big Brother*.

Ohjelmassa joukko kilpailijoita viettää ennalta määrätyn ajan talossa, jossa he elävät arkeaan jatkuvan videovalvonnan alla. Voidaan jopa väittää, että nykyisen kaltainen rappioviihde on luontainen jatkumo eritoten tämänkaltaiselle tositelevisiolle. Yleisö tuntuu haluavan nykyaikana pyristellä irti valmiiksi käsikirjoitetusta sisällöstä, kohti äärimmäistä autenttisuutta ja arvaamattomuutta.

Huomiotalouden periaatteet ohjaavat modernia mediakenttää vahvasti. Klikkausten määrä, katselu- ja lukuajat sekä lukijan sitouttaminen määrittelevät sisällön arvoa journalistista ajankohtaisuutta enemmän (Davenport ja Beck 2001).

Huomion ymmärtäminen ja hallinta omana ”valuuttanaan” on nykypäivänä ehkä yksi tärkeimmistä määrittävistä tekijöistä yrityksiä, ja tässä tapauksessa rappioviihdettä tuottavien sisällöntuottajien menestyksessä. Jos haluaa olla erityisen menestynyt nykyaikaisessa taloudessa, sinulla pitää olla riittävät taidot hakea huomiota tekemisillesi (Davenport ja Beck 2001, 3,8).

Huomiotalouden merkitys suosion peruskivenä on tullut ilmeiseksi sisällöntuottajille, joiden tavoitteena on yleisön ja ammattimaisuutensa kasvattaminen (Törhönen 2021, 32).

Suomalaisen journalismin murrosta, sekä toimittajien ammatillista itseymmärrystä karsoittavassa tutkimuksessa (Pöyhtäri ym. 2016) toimittajat katsoivat

sensaatiohakuisuuden vaatimuksen kasvaneen 71 prosenttia kuluneen viiden vuoden aikana. Näin lähes kymmenen vuotta myöhemmin näen sensaatiomaisuuden olevan yhä määrittävämpi tekijä journalistisia julkaisupäätöksiä tehtäessä.

Pauliina Tuomi vertaa artikkelissaan (2024) shokeeraavaa sisältöä rahanarvoiseen myyntitavaraan, koska se on omiaan herättämään vahvoja reaktioita kuluttajissa. Provokatiivisuutta hän pitää usein mediatuotantoja hallitsevana tekijänä. True crime -genren kulukselta nautittavaa tekee kiinnostus ihmisen pimeää puolta kohtaan (Emt., 4). Sama lainalaisuus vetää striimien pariin tuhatpäisen yleisön, vaikka katsottava sisältö olisi kuinka vastenmielistä tahansa. Shokkis sisältö, jolla pyritään hyötymään taloudellisesti, on vahva ohjaava tekijä suomalaisessa rappiovihteessäkin.

Televisiotuotantojen puhtoisuutta käsittelevässä artikkelissaan Tuomi (2022) nostaa esille huomion, jonka mukaan moderni televisiotarjonta ohjelmasisältöineen pyrkii herkästi tavoittelemaan shokkiarvoa, ja tällä tavalla houkuttelemaan yleisöä ohjelman ääreen. Provokatiivisilla tv-tuotannoilla Tuomi tarkoittaa yleisesti ohjelmia, jotka ravistelevat yleisiä arvoja, normeja sekä moraalikäsitteitä. Edellä mainitusta todennäköisesti löytyy myös osasyynä rappiovihteen suosiolle.

Tuomen (2023) artikkelissa ”*Mistä on 2000-luvun tosi-tv-kohut tehty? Retrospektiivinen katsaus suomalaisen tosi-tv:n lähihistoriaan*” mainitaan, että tosi-tv -ohjelmiin vahvasti linkittyvä provokatiivisuus on toistuvasti toiminut julkisen kiistelun polttoaineena. Keskusteltavaa saadaan synnytettyä yleisesti ohjelmista, joissa esiintyvät teemat ja osallistujien tavat toimia arvioidaan yleisesti yhteiskunnan normiston sekä yleisön arvomaailman vastaisiksi. Samaan provokatiivisuuteen perustuvat pitkälti kaikki rappiovihteen laskettava sisältö.

Samaisessa artikkelissa todetaan myös (Emt. 2023, 2.), että tosi-tv:n kontekstissa yhä pidemmälle menevillä ohjelmaideoilla hätkähdyttämistä ei voida pitää tuoreena ilmiönä. Tosi-tv-genrellä on aina ollut rooli yhteiskunnallisen keskustelun herättäjänä. Samaa ilmiötä peilaavat nyt suoratoistopalveluissa suosiota keräävät livelähetykset, jotka näyttävät luonnollisena jatkumona tosi-tv:n kehityksessä. Rappioviihde hurjine

sisältöineen on ehtinyt ilmiönä kasvaa sen verta suureksi, että se on alkanut vetää hiljalleen puoleensa isojen mediatalojen huomion. Kyseistä formaattia ei tuotettaisi, eikä siitä uutisoitaisi, ellei sillä olisi Suomessa näinkin suuria katsojamääriä.

2.3 Antisankarien suosio modernin suoratoistoviihteen aikakaudella

Yksi tutkimuksessani esiintyvistä käsitteistä on ”*Antisankarit*” joilla tyypillisesti tarkoitetaan fiktiivisessä kerronnassa esiintyviä hahmoja. Käsitettä voi mielestäni hyvin laventaa myös reaali maailman puolelle, sillä monet journalistisessa mediassa esiintyneet rappiostrimaajat voidaan laskea kuuluvan tämän määritelmän alle. Tässä kohtaa on hyvä muistuttaa rappiostrimauksen vahvoista yhtymäkohdista tositelevisioon, joka toimiakseen on pitkälti riippuvainen onnistuneista osallistujien rekrytoinneista. Heidän ominaisuuksensa toimivat koukuttavana vetovoimatekijänä katsojalle. Kuten oikean elämän vastineilla näissä rappiostrimeissä, ovat aggressio ja väkivaltaisuus yleisiä luonteenpiirteitä antisankareiksi luokiteltavilla fiktiivisillä hahmoilla (Greenwood ym. 2021, 166). Mikä näissä hahmoissa siis kiehtoo yleisöä?

Antisankarilla tarkoitetaan yleisesti henkilö hahmoa, jolta puuttuvat yleisesti sankariin liitettävät ominaisuudet. Yleensä näissä hahmoissa esiintyy kuitenkin luonteenpiirteitä sekä sankareista että konnaista. Tyypillisesti antisankari hahmo toimii moraalisesti epäselvällä alueella ja käyttäytyy tavoilla, joita on vaikea perustella ja oikeuttaa. Antisankarit eivät ole koskaan moraaliseltaan arvioituna täydellisiä. Kaikki nämä puutteet hahmossa näyttelevät suurta roolia draaman kaaren luomisessa (Shafer ja Raney 2012, 1030). Konkreettisia esimerkkejä antisankari hahmoista ovat esimerkiksi *Dexter* tv-sarjan päähenkilö, joka päivisin työskentelee rikosteknisenä analyytikkona, mutta iltaisin taas jättää sarjamurhaajan roolissa muita murhaajia, ja näin tulee osaltaan jakaneeksi oikeutta. Vahvasti antisankarin ominaispiirteitä löytyy myös *Breaking Bad* -sarjan peruuttamattomasti sairaalta perheenisältä. Suojatakseen perheensä tulevaisuuden kuolemansa jälkeen, hän päättää ryhtyä murhanhimoiseksi huumeidieriksi (Greenwood ym. 2021, 165).

Aikaisempien, väkivaltaisen mediasisällön kuluttamista käsitelleiden tutkimusten tulosten mukaan aggressiivisia ominaisuuksia omaavat katsojat kuluttavat todennäköisemmin väkivaltaa sisältäviä mediasisältöjä, ja tuntevat enemmän vetoa väkivaltaisia henkilöitä kohtaan. Liiallisella altistumisella antisosiaaliselle sisällölle mediaympäristöissä katsotaan yleisesti olevan negatiivisia vaikutuksia henkilön sosiaaliseen ja emotionaaliseen hyvinvointiin (Emt. 2021).

Antisankari-hahmojen tutkimus on laajentunut kirjallisuudesta myös suoratoistomedian kontekstiin. Zdunkiewicz (2019, 89) analysoi artikkelissaan, kuinka "toisin kuin perinteiset vastineensa, nykyaikaiset streaming-median antisankarit houkuttelevat yleisöjä huolimatta siitä, että heidän piirteensä ovat epämiellyttäviä". Vaikkakin tässä kyseisessä tutkimuksessa käsitellään eritoten fiktiivistä ja käsikirjoitettua viihdettä, kuten tv-sarjoja, pätee tämä analyysi hyvin rappiosisältöihin ja niiden tekijöihin.

Läpi aikojen, antisankarin määrittelevät ominaisuudet ovat jatkuvasti muovautuneet kulloinkin vallitsevan vuosikymmenen ihanteiden mukaan. Yksi pysyvimmistä ja määrittelevimmistä konsepteista on kuitenkin ollut aina päähenkilön toiminta oman yhteiskuntansa eettisten rajojen ulkopuolella, jotka saattavat vastata yleisön näkemystä näistä rajoista, tai olla vastaamatta niitä. Erityisesti hahmon omantunnon puute, joka on ominaista myös sosiopaateiksi diagnosoiduilla henkilöillä, on yksi yhdistävistä tekijöistä modernin suoratoistaikakauden suosittujen antisankareiden keskuudessa (Zdunkiewicz 2019, 90–91).

Yleistettynä olemme oppineet pitämään klassisista juonikuvioista, joissa hyveelliset sankarit taistelevat pahoja roistoja vastaan. Tällöin nautintomme tarinan suhteen kasvaa sitä mukaa, mitä enemmän pidämme seuraamastamme henkilöistä, ja haluamme tämän saavuttavan tavoitteensa. Tämä nautinto kasvaa, mitä vähemmän pidämme tarinamme vihollisesta, ja jos katsomme hänen ansaitsevan tuhonsa (Shafer ja Raney 2012, 1029).

Kaikki narratiivit eivät kuitenkaan istu tähän edellä mainittuun, perinteiseen muottiin. Voidaan varmuudella todeta, että nykyaikana kuluttamamme mediaviihde yhä

useammin keskittyy antisankareiden ympärille (Emt., 1029). Mikäli katsojat tahtovat nauttia antisankareihin keskittyvistä narratiiveista, on heidän löydettävä keinot pitää hahmosta, kaikkine vikoineen ja synteineen. Seuratessamme säännöllisesti antisankareita sisältävää viihdettä, opimme katsojina, että tietynlaiset päähenkilöt tietynlaisissa kertomuksissa rikkovat totuttua moraalinormistoa. Alamme ymmärtämään, että päähenkilönä toimiva antisankari, moraalisesti kyseenalaistettavista teoistaan huolimatta, taistelee hänkin todennäköisesti voittaakseen oman vihollisensa. Tämä oivallus puolestaan kehittää mieltymyksiämme ja odotuksiamme yleisön edustajina (Emt., 1031).

Jos yleisönä haluamme nauttia tämänkaltaisista kertomuksista, on meidän luovuttava moraalisen tarkkailijan roolistamme ja katsottava sisältöä moraalisen sallivuuden ja oikeuttamisen mahdollistavan linssin läpi. Jotta voisimme aidosti nauttia antisankarin ominaisuuksin varustetusta päähenkilöstä ja hänen tarinastaan, on tämä eräänlainen moraalisen irrottautumisen prosessi usein suoritettava (Shafer ja Raney 2012, 1037–1038).

“Dark side of antiheroes” (Greenwood ym. 2021) tutkimuksessa todetaan mahdollisuus siihen, että haavoittuvista yksilöistä koostuville pienille vähemmistöille antisankarien seuraaminen tarjoaa yhteenkuuluvuuden tunnetta sekä lähteen, jonka käyttäytymistä halutaan jäljitellä. Yleensä kuullaan puhuttavan median tai videopelien aiheuttamasta *“kopioväkivallasta”*. Vaikka sen ei voida katsoa olevan yleistä, sitä tosiasiallisesti kuitenkin toisinaan tapahtuu (Greenwood ym. 2021, 174).

Katsojina meillä on alttius keskeyttää moraalinen arviointimme, jotta pystyisimme nauttimaan moraalisesti kyseenalaisista henkilöihahmoista ja heidän toimistaan (Zdunkiewicz 2019, 92). Samaa toimintamallia voi olettaa havaittavan rappiostriimausta aktiivisesti seuraavan yleisön keskuudessa. Hahmot, jotka resonoivat katsojien omien käyttäytymismallien ja asenteiden kanssa, vetävät puoleensa vahvimmin. Pahimmillaan antisosiaaliset taipumukset voivat vahvistua antisankarihahmojen seuraamisen takia (Greenwood ym. 2021, 175).

2.4 Tutkimuskysymykset

Tutkimuskysymyksieni tavoitteena on osittain selvittää niitä tapoja, joilla suomalaisessa mediassa julkaistuissa artikkeleissa käsitellään rappioviihdettä ja siihen kytkeytyviä lieveilmiöitä. Alakysymyksen johdattamana pohdin tämän uutisoinnin ja näkyvyyden mahdollisia vaikutuksia tämänkaltaisen viihteen normalisoitumisessa, ja sen potentiaalisessa suosion kasvussa.

Alakysymykseni tehtävänä on toimia lähinnä ohjaavana raja-aitana lopun pohdinnalle, sillä itsessään uutisoinnin vaikutuksia rappioviihteen normalisoijana ja suosion kasvattajana on lähes mahdotonta tutkia vielä konkreettisesti. Toimituksilla ja journalisteilla itsellään on suuri vastuu julkaistujen kokonaisuuksien sisällöistä, ja tämä velvollisuus löytyy kirjattuna myös julkisen sanan neuvoston (JSN 2024) laatimista ja ylläpitämistä journalistin ohjeista sekä soveltamisoppaasta.

Tietynlainen sensaatiohakuisuus on aina ollut läsnä toimituksellisessa päätöksenteossa, sillä sensaatiomainen lähestymiskulma vetää herkästi maksavaa yleisöä puoleensa. Erityisesti rappiostriimausta, sekä sen lieveilmiöitä ja tekijöitä käsittelevät, paikoitellen jopa provokatiiviset artikkelit herättävät luonnostaan lukijassa voimakkaita tunteita: inhoa, vihaa, yllätyksellisyyttä tai shokkia.

Siksi onkin mielekästä tutkia, millä tavalla suomalainen media todellisuudessa käsittelee tätä ilmiötä ja minkälaisia seurauksia sillä saattaa olla tulevaisuudessa. Tapaa ja tyyliä, jolla suomalainen media uutisoi rappioisisällöistä ja siihen kytkeytyvistä ilmiöistä, ei ole vielä tutkittu. Tämän vuoksi tutkimustani motivoi erityisesti uuden polun raivaaminen journalismin tutkimuksessa.

1. Miten suomalainen media käsittelee rappiostriimausta ja millaista kuvaa se luo siitä yleisölle?
2. Millä tavoilla median uutisointi vaikuttaa rappioisisällön normalisoitumiseen?

3 AINEISTO JA MENETELMÄ

Tässä luvussa käsittelen valitsemani aineistoa ja perustelen sen rajaukseen vaikuttaneita tekijöitä. Lisäksi avaan käyttämäni tutkimusmenetelmän teoriapohjan. Alaluvussa 3.1. esittelen aineiston ja perustelen sen valintaa. Alaluvussa 3.2. taustoitan käyttämäni tutkimusmetodia.

3.1 Aineiston rajaus ja esittely

Tutkimusaineistoni koon olen päättänyt rajata 10 artikkeliin, jotka käsittelevät rappiostrimausta, sen tekijöitä ja siihen kytkeytyviä ilmiötä laajemmin ja perusteellisesti taustoittaen. Sisällöllisesti kaikki valitut artikkelit koostuvat rappioilmiötä avaavista osioista ja itse rappiostrimaamisen konkreettisista ja yksityiskohtaisista kuvauksista. Lisäksi niissä on hyödynnetty runsaasti sekä sisällöntuottajien että erilaisten asiantuntijatahojen haastatteluja.

Aineiston yhteneväisyyden varmistakseni olen päättänyt rajata tutkimuksen ulkopuolelle merkkimäärältään lyhyet ja vahvasti viihdepainotteiset sisällöt, sillä niiden analysointi tuskin tuottaisi sisällöllisesti tutkimuksen kannalta relevanttia aineistomateriaalia. Lisäksi monet aiheesta julkaistut uutiset ovat tyypiltään lainajournalismia, jossa lehdet ovat tehneet yhdestä julkaistusta jutusta omaan verkkoonsa ja printtiin istuvan version. Journalistisilta juttutyypeiltään aineistoni pitää sisällään osia niin featurejutuista, henkilökuista kuin reportaaseista.

Analysoitavat artikkelit ovat lähtöisin pääasiallisesti valtakunnallisista medioista, mutta joukossa on myös otteita paikallislehdistä. Päädyin tähän ratkaisuun, jotta otanta pysyisi monipuolisena eikä keskittyisi ainoastaan isoihin julkaisuihin. Aineistoni olen valikoinut seuraavista lehdistä: Helsingin Sanomat, HS Visio (1), Ilta-Sanomat (1), Iltalehti (2), Iltalehti PLUS (2), MTV (1), YLE (1), Savon Sanomat (1), Kaleva (1). Tutkimuksen kannalta huomionarvoista on kuukausimaksullisten sisältöjen läsnäolo. Päätin valita featurejulkaisuja osaksi aineistoani siitä syystä, että niissä tarkastellaan käsiteltävää ilmiötä usein taustoittavaa artikkelia sekä syvällisemmin että monipuolisemmin.

Artikkelien julkaisuväli on 26.9.2023–23.10.2025. Aineistoni verrattain pitkä tarkasteluväli on perusteltua siitä syystä, että otanta kattaisi mahdollisimman monipuolisesti suomalaisen rappiostriimauksen tuoreen ja noususuhdanteessa olevan maailmiön kokonaisuudessaan.

Analyysissäni tavoitteenani ei ole keskittyä artikkeleissa esiintyviin ja haastateltaviin rappiostriimaajiin henkilöinä, koska en katso sen olevan relevanttia informaatiota tutkimuskysymyksiin vastaamisen kannalta, eikä heidän esiintymisensä julkaisuissa vaikuttanut artikkelien valintaan. Lisäksi heidän käsittelynsä tunnistettavasti saattaisi aiheuttaa tutkimuseettisiä ongelmia. Artikkeleihin haastatellut rappiostriimaajat koostuvat tällä hetkellä Suomen seuratuimmista genren sisällöntuottajista, jotka ovat päätyneet artikkeleihin lehdissä tehtyjen toimituspäätösten seurauksena.

3.2 Tutkimusmenetelmä

Tutkimusmenetelmäksi olen valinnut laadullisen sisällönanalyysin, jonka pohjalta luokitelen ja analysoin artikkeliaineistoni.

3.2.1 Laadullinen sisällönanalyysi

Sisällönanalyysi voidaan laskea perusanalyysimenetelmäksi, jota voidaan hyödyntää laadullisessa tutkimuksessa kokonaisvaltaisesti (Tuomi ja Sarajärvi 2018). Siinä pyritään tilastollisten yleistyksien sijaan kuvaamaan ilmiöitä ja tapahtumia, sekä täten ymmärtämään toimintaa niiden takana, tavoitteena luoda ilmiölle teoreettisella tasolla toimiva tulkinta (Tuomi ja Sarajärvi 2018, 98). Laadullisessa tutkimuksessa yksi yleisimmistä aineistonkeruumenetelmistä on erilaisista dokumenteista tai julkaisuista koottu tieto. Koska tutkimusasetelmani on muodoltaan melko vapaa, on sille luonnollista käyttää aineistona journalististen julkaisuiden artikkeleja (Emt., 83).

Tutkimusaineistona hyödynnettävän kirjallisen materiaalin voikin jakaa kahteen luokkaan: yksityisiin dokumentteihin ja joukkotiedotuksen tuotteisiin. Aineistoni muodostavat rappioviihdettä käsittelevät lehti-, ja verkkoartikkelit lukeutuvat jälkimmäisen

määritelmän alle (Emt., 96). Aineistoa tarkastellessani pyrin kiinnittämään huomiotani ainoastaan siihen sisältöön, mikä on teoreettisen viitekehysten sekä tutkimuksen kysymyksenasettelun kannalta olennaista. Näin analysoitava tekstimassa tiivistyy hallittavammaksi kokonaisuudeksi erillisistä raakahavainnoista, joita myöhemmin yhdistellään ja luokitellaan yhteisten piirteiden ja nimittäjien mukaan (Alasuutari 2011, 40).

Sisällönanalyysin voi jakaa kolmeen pääluokkaan, jotka ovat aineistolähtöinen analyysi, teoriaohjaava analyysi sekä teorialähtöinen analyysi. Toisistaan nämä luokat erottaa analyysin päättelyprosessin muoto. Oma aineistoani on mielekkäintä käsitellä aineistolähtöisen analyysin turvin (Tuomi & Sarajärvi 2018, 108). Siinä aineistolta kysytään tutkimuskysymyksen mukaisia kysymyksiä, ja tunnistetaan siitä asioita, joista ollaan tutkimuksessa kiinnostuneita.

Nämä löydökset puolestaan pelkistetään yksittäisiksi ilmaisuiksi, jotka kategorisoidaan yhteisen luokkansa alle. Samansisältöiset alakategoriat yhdistämällä saan luotua yläkategorioita, joiden pohjalta pystyn muodostamaan lopulliset luokitteluni artikkeliaiaineiston pohjalta (Emt., 114–115).

4 ANALYYSI JA TULOKSET

Tässä luvussa esittelen aineistolähtöisen sisällönanalyysin pohjalta syntyneet luokitte-
lut ja käyn niitä syvällisemmin läpi omissa alaluvuissaan 4.1–4.4. Alaluvussa 4.5 vastaan
analyysin pohjalta esittämiini tutkimuskysymyksiin.

Artikkelit (Liite 1.) olen jakanut taulukkoon neljään eri luokkaan sen mukaan, minkälai-
set toimitukselliset näkökulmat ovat niissä vahvimmin edustettuina. Ensisijainen näkö-
kulma on merkitty symbolilla X. Toissijainen taas merkillä (X).

Taulukko 1. Artikkelien luokittelut

Artikkelit	Taustoittava tarkastelija	Valistava moraa- lin vartija	Yleisö ilmiön mahdollistajana	Modernit narrit ja gladiaattorit
	(7)	(5)	(4)	(4)
1) Savon Sanomat	(X)	X		
2) Ilta-Sanomat			X	(X)
3) HS-Visio	X	(X)		
4) YLE	(X)		X	
5) Iltalehti	(X)	X		
6) Iltalehti	X	(X)		
7) IL-PLUS	(X)			X
8) Kaleva			(X)	X
9) IL-PLUS	X	(X)		
10) MTV			X	(X)

Kuten taulukko antaa kertoa, jakautuivat artikkelit osaltaan tasaisesti eri luokittelujen kesken. Selvästi eniten ensi-, ja toissijaisia painotuksia löytyy luokasta ”taustoittava tarkastelija”. Tämä ei ole yllättävää, sillä lehdet kokevat varmasti tärkeimmäksi missiokseen taustoittaa rappiosisältöjen verrattain absurdeja ja hankalasti hahmotettavia maailmoja ja toimintamekanismeja.

Koska kyseessä voidaan katsoa olevan melkoisen haitallinen viihdeformaatti, jossa pärjätäkseen tekijät vapaaehtoisesti tuhoavat terveyttään sisällön vuoksi, on lehdissä selvästi päätetty korostaa myös ”Valistavan moraalin vartijan” roolia. Myös yleisö osaltaan toimii sijaiskärsijän roolissa, joten tämän näkökulman alla on erityisesti painotettu rappiostrimaajia uhkaavia vakavia terveyshaittoja, sekä sisällön tarjoamia huonoja vaikutteita erityisesti nuorelle yleisölle.

Yleisöllä on kiistaton rooli koko ilmiön mahdollistajana. Tämän ”Yleisö ilmiön mahdollistajana” -painotuksen turvin artikkeleissa käsittelyn kohteeksi tulivat erityisesti raadollistunut makumme viihdesisältöjen suhteen sekä primitiivinen tarpeemme tirkistelylle ja oman itsetunnon kohottamiselle seuraamalla meitä heikommin pärjääviä. Esiin nousee tietysti yleisön rooli ”nukkemestarina” lähetyksissä, jotka säännöllisesti rahoittamalla sisällöntuottajien päihdeongelmaa tuottavat itselleen makaaberia viihdettä.

Vähiten artikkeleissa nousi esille ”Modernit narrit ja gladiaattorit” -painotus. Tämän näkökulman puitteissa julkaisut nostivat vahvasti esiin nykyaikaisen julkisuuden osittain kestäättömän toimintalogiikan sekä uuden ajan tositelevisiön raadollisen vaatimuksen autenttisuudesta.

Huomionarvoista on, että monessa artikkelissa esiintyy useampaa kuin kahta luokkaa, sillä ne limittyvät usein hienovaraisesti keskenään. Olen tästä huolimatta pyrkinyt löytämään hallitsevimmat luokittelut jokaisesta artikkelista.

4.1 Taustoittava tarkastelija

Taustoittavan tarkastelijan luokassa yritetään ymmärtää rappiosisältöjen roolia osana nykyaikaisia viihdesisältöjä ja työmarkkinaa. Arkea kuvataan sellaisena kuin se tosiasiallisesti sisällöntuottajien elämässä ilmenee. Livetuotantojen toimintalogiikkaa selvennetään alusta aina lopputuotteeseen saakka, ja tekijöiden taloudellisten motivaatioiden taustoihin syvennyttään. Livealustojen tapaa toimia selvennetään lukijakunnalle, ja syitä rappiostriimaamisen pariin ajautumiselle koitetaan ymmärtää. Myös sisällöntuottajien aikaisempaa historiaa perataan läpi. Miten tekijät näkevät oman työnsä yleisesti ja mikä heitä ammatissaan ohjaa? Vaihtoehtoisia tulevaisuuden näkymiä ja toiveita nostetaan sisällöntuottajien sitaattien kautta esille.

HS-Vision (HS 27.7.2025) artikkelissa rappiostriimaamisen ilmiötä pyritään asemoimaan osaksi isompaa, ihmisten historian läpikulkevaa viihdesisältöjen historiaa, jotta ilmiön kokoluokka ja merkitys olisi lukijalle vaivattomampaa suhteellista.

”Antiikin Roomassa katsottiin gladiaattoritappeluita, keskiajalla noitaroviotoita, teollistumisen varhaisessa vaiheessa nyrkkitappeluja ja tämän vuosituhannen alussa Duudsonia potkimassa toisiaan kiveksille. Livelähetysteknologian avulla kuka vain voi olla matalalla kynnyksellä oman elämänsä gladiaattori.” (HS 27.7.2025)

Näiden nettisisältöjen yhteiskunnallista merkittävyyttä pyritään perustelemaan, sillä se on yksi määrittävimmistä tekijöistä journalistisia julkaisupäätöksiä tehtäessä. Rappiostriimaaminen sijoitetaan lain, julmuuden ja viihteen rajapintaan, keskelle sosiaalisen median laakeaa ja armotonta erämaata. Suomalaisen rappiostriimauksen ydintä avataan HS-Vision (HS 27.7.2025) julkaisussa ytimekkäästi:

”Suomessa rappiostriimaus on enimmäkseen päihteiden ongelmakäyttöä suorissa lähetyksissä. Känni päälle ja kohti yöelämää. Tai kalsarikännit muuttaman katsojan kesken.”

Rappiostriimaamisen asemaa globaalissa mittakaavassa tuodaan hahmottamisen avustamiseksi esille. ”Rappiostriimaaminen on suosittua Suomen lisäksi muussa itäisessä Euroopassa, kuten Virossa, Venäjällä, Unkarissa ja Ukrainassa.” (HS 27.7.2025). Lisäksi ilmiötä tutkineita ulkomaalaisia tutkijoita kuullaan osana julkaisuja.

”Mitä enemmän ihmiset katsovat rappiosisältöjä ja lahjoittavat rahaa sen tekijöille, sitä suuremmaksi ilmiö kasvaa. Se puolestaan normalisoi päihteiden ongelmakäyttöä, vihapuhetta ja väkivaltaista käytöstä, koska niitä sisältö on pullollaan.” (HS 27.7.2025)

Iltalehden artikkelissa *”Rappiostriimaaja löytyi kuolleena – Rajujen ryyppäyssiältöjen taustalla karut syyt”* (IL 23.10.2025) ilmiölle etsitään vaihtoehtoisesti selittäviä syitä psykologian puolelta. Nähdyksi ja kuulluksi tulemisen aiheuttama mielihyvä ulkoisen validoinnin kautta nostetaan tekstissä pääasialliseksi vaikuttimeksi rappiosisältöjen pariin ajautuvilla tekijöillä.

”Mielihyvään voi jäädä koukkuun. Striimaamisen kautta alkoholisti voi myös saada hallinnan tunnetta omasta tilanteestaan. Addiktio saattaa heikentää hallinnan kokemusta, koska vieroittautuminen on vaikeaa, vaikka sitä haluaisi, ja muutkaan asiat elämässä eivät välttämättä ole menneet toivotulla tavalla. Hallinnan tunnetta tilanteeseen voi rakentaa olemalla aktiivinen striimaaja.” (IL 23.10.2025)

Addiktioiden toimintamekanismeja avaamalla pyritään tarjoamaan työkaluja ymmärtämään sisällöntuottajien motiiveja. Ilmiön ymmärtämisen tueksi tarjotaan rohkeasti näkemystä vastaliikkeestä, jonka tarkoituksena on haastaa yhteiskunnan odotuksia ja hyväksytyinä pidettyjä arvoja. ”Kunnon kansalaisen” käsitteelle tarjotaan psykologin sitaattilla vastinetta seuraavasti:

”Joillakin se herättää aika kovaa vastustusta ja oppositionaalisuutta: halutaan vähän kärjistäenkin sanoa vastalause erilaisille yhteiskunnan odotuksille ja paineille. Se saattaa puhutella joitakin, ja saatetaan jopa ihastella rohkeutta tehdä jotain täysin epäsopivaa.” (IL 23.10.2025)

Ilta-lehti-Plussan (IL 21.10.2025) artikkeli tarjoaa omaa kulmaansa rappioilmiön käsitteelyyn ja tarkasteluun traagisesti menehtyneen sisällöntuottajan taustojen kautta. Artikkelin tavoitteena on luoda kuva siitä, että sisällöntuottajan roolin takana on aina ihminen omine vahvuuksine ja vajavaisuuksineen. Sisällöntuottajan lähes elämänmittaisen kamppailun kuvailu alkoholiongelmansa kanssa luo inhimillisempää valoa muuten paikoin rajuun ja pimeään maailmaan.

”Hänellä oli halua raitistua. Taisteluahan se varmasti oli. Samalla lailla kuin itselläkin on, että välillä on selvempää ja sitten se lähtee taas käsistä.” (IL 21.10.2025).

Kuolleen sisällöntuottajan omat unelmat tuodaan esille lähipiirin kautta.

”Vaikka (haastateltava) ei tuntenut (sisällöntuottajaa) hyvin, tämä oli kertonut hänelle useasti halustaan olla tatuoiija. (Haastateltavan) mukaan (sisällöntuottaja) oli lahjakas piirtäjä. – Hänellä todella oli potentiaalia siihen. Ei hän vain saanut missään vaiheessa elämäänsä siihen pisteeseen, että olisi voinut ryhtyä siihen.” (IL 21.10.2025)

Ylen julkaiseman artikkeli ”*Rappiostriimaajat sekoilevat kännissä videolla ja se on monista hauskaa*” (YLE 22.9.2024) tuo esille ihmisten primitiiviset ja usein luonnolliset tarpeet sekä fiksaatiot. Rappiostriimien suosiota taustoitetaan tirkistelykulttuurilla, jota vahvistaa uteliaisuus erilaisiin elämäntyyleihin.

”Useilla sosiaalisen median alustoilla näkyvä ilmiö on Tuomen mukaan osa tirkistelykulttuuria, uteliaisuutta erilaista elämäntyyleä kohtaan. Ilmiötä seuraa hyvin moninainen katsojakunta, joka kokee ihmetystä, samaistumista, inhoa ja jopa vihaa.” (YLE 22.9.2024)

4.2 Valistava moraalinvartija

Tämän näkökulman ohjaamana toimittajat nostavat artikkeleissaan esille vahvasti rappiosisällöstä heijastuvia huonoja vaikutteita sekä sen mahdollisesti aiheuttamia potentiaalisia yhteiskunnallisia riskejä tulevaisuudessa. Rappiostriimaajan ammatin varjopuolia realisoidaan konkreettisin ja kaunistelemattomin esimerkein. Vakavat riskit tiedostetaan yksimielisesti, ja sisällöntuottajien ulostulot vahvasta muutoshalukkuudesta koskien elämäntapamuutosta nousevat usein esille suorien sitaattien muodossa. Tiivistäen voidaan sanoa, että tämän luokittelun alle sijoittuvat julkaisut voisivat tyylilajiltaan olla valistavaa inhorealismia, joista uupuvat ihannoinnin rippeet lähes kokonaisuudessaan. Tekijöistä voi herkästi syntyä kuva ”yhteiskunnan vihollisina”, joka aikaansaa vahvat yhtymäkohdat antisankaruuden moniin ilmentymiin hahmojen ominaisuuksia ajatellen.

Kenties voimakkaimman valistuskulman aineistoista ottaa Iltalehden artikkeli *"Jouko ryypäsi 42 päivää rahan takia – Päihdelääkäri: "Olen sanaton"* (IL 26.10.2023). Siinä äänen pääsevä päihdelääkäri kritisoi voimakkaasti koko rappioilmiötä, kuvaillen sitä "älyttömäksi". Artikkelissa kuvataan rappiostriimaamisen aiheuttavan tekijöilleen "suurta kärsimystä", ja jonka haittavaikutukset ylettyvät yksilötasoa pidemmälle. Rap-
piosisällöille keskeinen päihdeongelma nostetaan esille isommassa kuvassa.

"Hän arvostelee rappioliveä siitä, että se antaa ryypäämisestä ja sen seurauksista kevyen vaikutelman. Kuin ihminen voisi aloittaa ja lopettaa, koska tahtoo. Alkoholismissa näin ei todellakaan ole." (IL 26.10.2023)

HS-Vision artikkelissa *"Päivä kerrallaan ryypäten"* (HS 27.7.2025) raakarehellisyys on nostettuna keskiöön. Päihteiden käyttöä normalisoidaan haastatellun sisällöntuottajan toimesta, jolla on tehokkaan luotaantyöntävä vaikutus. Denialismi omaa tilannetta kohtaan sekä defenssit haittavaikutusten edessä ovat ilmeisiä. Rappiostriimaajan arjesta välittyy karu ja yksinäinen kuva, joka värjää mielikuvaa näköalattomuudesta.

"Nettisisältöä, jonka kaltaista (sisällöntuottaja) tekee, kutsutaan rappiostriimaamiseksi. Ilmiö on yhteiskunnallisesti merkittävä, koska se elää lain harmaalla alueella, julmuuden ja viihteen rajamailla. Kaikki tapahtuu avoimesti sosiaalisessa mediassa. Iso osa katsojista on lapsia, ja sillä voi olla kauaskantoiset seuraukset." (HS 27.7.2025)

Rappiostriimaus -sisältöihin vahvasti linkittyvien haitallisten terveystvaikutusten mahdollinen hinta tuodaan rehdisti ja kaunistelematta esille jokaisen artikkelin kohdalla.

"Pitkässä ryppyputkessa keho käy kovilla. Vatsa on jatkuvasti veriripulilla. Mutta veri tulee peräpukamista, koska veri on kirkasta [– –]" (HS 27.7.2025)

Esimerkit maailmalla tapahtuvista äärimmäisyyksistä antavat konkreettisen myrskyvaroituksen sisältöjen haitallisuudesta.

"Maailmalla siihen on yhdistetty myös vakavia rikoksia ja ylilyöntejä. Muutama vuosi sitten venäläinen striimaaja aiheutti tyttöystävänsä kuoleman luitsemalla tämän parvekkeelle pakkaseen useaksi tunniksi. Lähetysten katsoja oli lahjoittanut striimaajalle 1000 euroa, jotta hän tekisi näin." (HS 27.7.2025)

Ryppyputkien kuvaaminen työnä rappiostriimaajien toimesta kohtaa usein voimakasta kriittisyyttä ja kyseenalaistamista. Huomiotaloutta, jonka keskiössä on ilmiön tapauksessa ihminen itse, käsitellään vahvasti kyseenalaistaen: ”Tämä on vakavien ongelmien karnevalisointia.” Toisaalta he tekevät ”työtä muiden joukossa”, osaltaan heidän sisältönsä voivat aiheuttaa vakavia vahinkoja nuoren yleisön ajatusmaailmalle.

”Lapsille voi syntyä käsitys, että rappiostriimaaminen on helppo ja hyväksyttävä tapa tehdä elantonsa. Tai he saattavat yrittää matkia näkemäänsä sisältöä.” (HS 27.7.2025)

Livelähetysten aikana tapahtuvat absurdit käänteet kuvataan moraalittomana hauskanpitoa, josta heijastuvat lukijalle selkeästi tekemisen ytimessä alati vaanivat ammatilliset varjopuolet. Epävakaa elämä, viinan kuluttamisesta seuraava ”menestys” sekä sisältötuottajien ajoittainen epäusko oman ammattinsa pitkäikäisyyttä kohtaan tuodaan ilmi.

Savon Sanomissa (29.11.2023) ilmestynyt artikkeli ”*Ei ole minun vastuuni kantaa vastuuta muista*” tuo esille ristiriitaisuuden: ”Eikä minun tee edes mieli ryypätä, mutta videoiden takia otan. Selvinpäin tehdyillä videoilla ei ole niin paljon katsojia”.

Näissä artikkeleissa sisältötuottajat usein ”siirtävät maalitolppia” arvioidessaan sisältöjensä mahdollisesti negatiivisia vaikutuksia yleisöönsä ja yhteiskuntaan yleisesti.

”(Sisällöntuottaja) ei kadu mitään, eikä poistaisi yhtäkään videotaan. Hän ei myöskään tunne vastuuta, vaikka striimit ovat helposti myös lasten ja nuorten nähtävillä.” (SS 29.11.2023)

Tai näin:

”Ei tällä ole mitään tekemistä järjen kanssa, mutta tämä on nykyaikaa. Rahaa kun tulee, en aio lopettaakaan. Vielä ainakin muutaman vuoden voisin tehdä. Tämä on työtä missä muukin. Voisin perustaa yrityksen, niin saan viinat vähennettyä verotuksessa.” (SS 29.11.2023)

4.3 Yleisö ilmiön mahdollistajana

”Yleisö ilmiön mahdollistajana” luokassa painotetaan yleisön vahvaa roolia suosion toimeenpanevana voimana. Myös katsojan valta ja vastuut tuodaan artikkeleissa runsaslukuisesti esille. Yleisöä puhutellaan osin ”nukkemestarina” jonka rahallisesta aloitteesta ikävätkin tapahtumat live-lähetyksissä käyvät toteen. MTV:n artikkelissa (MTV 4.5.2024) *”Tuhat suomalaiset katsoivat kanssani, kun lida ryyppäsi suorassa lähetyksessä ja kumppanin olo romahti – Uusi ilmiö tekee rappiosta viihdettä”* tämä rooli nostetaan esille seuraavassa sitaatissa.

”Katsojalla on tunne, että voi vaikuttaa tapahtumien kulkuun. Voi pyytää kyseistä henkilöä tekemään mitä hävyttömämpiä temppuja tai usuttaa rikkomaan lakia, jolloin tulee sellainen ”master of puppets” -fiilis.” (MTV 4.5.2024)

Ihmisen primitiiviset tarpeet rappiosisällöille tuodaan rehellisesti ilmi. Keskiössä on viihteen tekeminen toisen kurjuudesta. Myös aidon kurjuuden kiehtovuudesta ollaan läpinäkyviä. Rappiostriimit toimivat usein yleisön kollektiivisen itsetunnon kohottamisena. Edellä mainitulla sisällöllä katsotaan olevan raadollistava vaikutus katsojaan.

Sisältöjen pariin johdattavat usein voimakas autenttisuuden kaipuu, joka puolestaan herättää yleisön tarpeen tirkistelylle. Artikkeleissa tuodaan esille voimakkaiden tunteiden, kuten vihan ja inhon, toimiminen katsojien reaktioiden polttoaineena. Ylilyönteihin kannustavat katsojat, jotka janoavat aina vain sekavampaa menoa.

Ilta-Sanomien artikkelissa (IS 20.9.2023) painottuu erityisesti pahoinvoinnin rooli viihteen yhtenä muotona. Siinä kuvaillaan, kuinka tuhannet ihmiset rahoittavat sisällöntuotajien päihdeongelmaa, ja kuinka tämänkaltaisella toiminnalla on lopulta kauaskantoisia seurauksia.

”Tuhat suomalaiset viihdyttävät itseään toisten pahoinvoinnilla, kun päihdeongelmista kärsivät ihmiset rahoittavat arkeaan sekoilemalla livekameralle. Mitä se kertoo meistä, ja voiko villityksellä olla vahingollisia seurauksia?” (IS 20.9.2023)

Yleisön vetovoimalliseksi tekijäksi lähetysten ääreen määritellään ”guilty pleasure” ilmiö. Vaikka sisältöjä kauhistellaan ja niiden ristiriitaisuus tiedostetaan, löytää katsoja itsensä aina uudestaan rappion äärestä. Tällaista suhtautumista kuvataan artikkelissa ”perusihimilliseksi”. Se osaltaan toimii vastuuvapautuksena ongelman keskiöstä. Julkisuuden hahmot, joilla menee huonosti, ovat aina kiinnostaneet meitä.

Yleisön roolina on tarjota rappiostriimaajille taloudellisten lahjoitusten sijasta jotain paljon aineettomampaa. ”Tekijät itse ovat kertoneet saavansa videoillaan esimerkiksi uusia ystäviä ja vertaistukea vaikeaan elämäntilanteeseen.” (IS 20.9.2023).

Artikkelissa muistetaan painottaa suuren katsojakunnan tarjoaman huomion ikäviä puoliakin.

” [– –] huomioon jää koukkuun. Varsinkin nuorille se on hyvin koukuttavaa. Lääketieteellisesti ilmaistuna aivojen mielihyväjärjestelmä nimittäin kehittyy ennen etuaivolohkon impulssikontrollin säätelyjärjestelmiä, eli kun nuori saa valtavan määrän huomiota, hänellä on dopamiinit aivan tapissa.” (IS 20.9.2023)

Ylen artikkeli (YLE 22.9.2024) ”*Rappiostriimaajat sekoilevat videolla kännissä ja se on monista hauskaa – Kolme katsojaa kertoo, mitä he ajattelevat*” paneutuu aineistoista kaikkein suorimmin yleisön mielenmaisemaan ja sisällön pariin ohjaaviin tekijöihin.

Siinä esitellään kolmen kansalaisen näkemykset rappiosisältöjen kiehtovuudesta, joihin lukijana on helppo peilata omia tuntojaan sekä ennakkoluuloja. Yleisesti rappiostriimejä kuvataan korvikkeena televisiovihteelle, joka saa oman arjen tuntumaan paremmalta. Asiantuntija tarjoaa kriittisen näkökulman edellä mainittua kehityskulkua kohtaan.

”Sillä ei ole merkitystä, ovatko nämä ihmiset siellä kritisoimassa, tukemassa taloudellisesti tai hyvillä mielin katselemassa, kaikki kuitenkin ylläpitävät tätä ilmiötä itsessään.” (YLE 22.9.2024)

Suurimmaksi moraaliseksi dilemmaksi nousee rahan lahjoittaminen tekijöille.

”Striimaaja on jo valmiiksi sekaisin. Sitten sille heitetään kaksikymppinen tai viisikymppinen ja se on vielä enemmän sekaisin.” (YLE 22.9.2024)

Artikkeli tuo esille ihmisten kyllästymisen lineaarisen television tarjontaan. Sisältöä kuvaillaan yhden haastateltavan mukaan ”yhteiseksi harrastukseksi itselle ja lähisukulaisille” (YLE 22.9.2024). Striimien moralisointia pidetään myös tekopyhänä. Valittu sitaatti tarjoaa lukijalleen vaihtoehdoisen näkökulman kriittiselle katsantokannalle sekä myöntyksen katsoa ilman huonoa omatuntoa.

”Näen sisällöntuottajan tekemisien arvostelun turhana jankkaamisena. Ei sitä ole pakko katsoa, jos se on omasta mielestä niin hirveää. Silloin voi katsoa vaikka jotain koiravideoita YouTubesta.” (YLE 22.9.2024)

4.4 Modernit narrit ja gladiaattorit

”Modernit narrit ja gladiaattorit” näkökulmassa keskitytään aikamme julkkiskulttuurin kritisointiin sekä julkisuuden tosiasiallisen hinnan arviointiin. Rappiostriimien sisällöntuottajia verrataan epäsuorasti moderneiksi narreiksi ja gladiaattoreiksi, joiden ydintehävänä on tuottaa leipää ja sirkushuveja kansalle, seurauksista välittämättä.

Sensaatihakuisen viihteen vetovoiman vaikutuksia niin tekijälle kuin yleisölleen arvioidaan. Rappiosisällöistä löydetään yhteyksiä tositelevisiion lainalaisuuksien kanssa. Usein artikkeleissa puhutaankin uuden ajan tositelevisiosta. Tätä kulmaa painottavissa artikkeleissa sisällöntuottajien toilailuja käsitellään reportaasimaiseen sävyyn, korostaen niiden tragikoomisia piirteitä. ”Häpeä on kuitenkin omien sanojensa mukaan vieras käsite Sotkamosta Ouluun muuttaneelle 33-vuotiaalle sisällöntuottajalle” (Kaleva 24.7.2025).

Julkisuutta kuvaillaan hankittavaksi hinnalla millä hyvänsä, ja maineella ei korosteta olevan tekijöille enää merkitystä. Absurdisuuden ja järjellisuuden rajaa tuodaan esille useasti. Rappiolivettäjien sekoiluja kuvataan esimerkiksi ”turboahdetuksi versioksi 2010-luvun alun YouTubesta”.

IL-Plussan (IL 26.10.2023) artikkelissa ”Yli kuukausi kännissä suorassa lähetyksessä” rap-piosisältöjen ”örveltämistä” verrataan tositelevisiion historiassa nähtyihin vastineisiin.

”Aiemmin on paheksuttu ihmisiä, jotka juovat itsensä änkyräkänniin tv:ssä Big Brotherissa. Maksamalla tilauksen touhua on voinut katsoa suorana lä-hetyksensä ympäri vuorokauden. Nyt änkyräkänni on siirtynyt internetiin, jossa suoraa lähetystä pystyy tekemään kuka tahansa. Kulttisuosioon ovat nousseet suorat lähetykset, jotka ovat saaneet internetin syvässä päässä, Yli-lauta-nimisellä keskustelupalstalla nimen rappiolive.” (IL 26.10.2023)

Yksi äärimmäisimmistä ”gladiaattorimaisuuden” ilmentymistä tuodaan tekstissä esille esimerkillä, jossa mies huijasi kuolemaa nauttimalla valtavan määrän alkoholia verrat-tain lyhyessä aikaikkunassa. Tämä esimerkki tuo konkreettisesti ilmi sen, minkälaiseen rooliin sisällöntuottajat herkästi asemoivat itsensä suhteessa yleisöön: vain sisällöllä on väliä.

”Yksi Pottukoiran Subathonin hurjimmista hetkistä nähtiin loppumetreillä, kun 18. lokakuuta suorassa lähetyksessä mukana ollut mies joi kolme nel-jäsosaa 0,5 litran Minttuviina-pullosta yhdellä kulauksella. Mies sammui kol-messa minuutissa.” (IL 26.10.2023)

Sisällöntuottajat ovat valmiita venymään jopa katkaisuhoitoon asti tienestien toivossa. Seuraavassa lainauksessa korostuu toistamiseen velvoittava ajatusmaailma, jonka poh-jalta rappiostriimaajat herkästi toimivat.

”Tarkoitus oli, että laitetaan kaikki peliin tähän subathoniin. Mentiinpä sitten katkaisun kautta tai ei. Tarkoitus oli ihmisille tehdä viihdettä. Suomessa se vaan menee niin, että kun juodaan alkoholia, niin se toimii kymmenen kertaa paremmin kuin se, että ollaan selvin päin.” (IL 26.10.2023)

Yhteyttä tositelevisioon korostetaan asiantuntijahaastatteluiden myötä avustuksella.

”Tämä on pidemmälle vietyä tosi-tv:tä, jossa otetaan kaikki keinot käyttöön katsojien saamiseksi. Meemikulttuuri ruokkii sitä, että jos jokin homma tuo klikkejä ja katsojia, se kannustaa muitakin tekemään vastaavaa sisältöä.” (IL 26.10.2023)

Humorististen toilailujen kuvailu korostuu erityisesti Kalevan (Kaleva 24.7.2024) artikke-lissa ”Rappiota suorassa lähetyksessä”. Siinä reportaasimainen kertoja kuljettaa tarinan ”narrin” läpi uskottomalta tuntuvien käännteiden läpi, joka luo vahvasti tragikoomiselle

farssille yhtenäisiä mielikuvia. Päivänä murmelina -kulma kuvaa hyvin rappiostriimaajien selviytymistä aallokkoisensa arkensa keskellä.

”...on käynnissä tosielämän päiväni murmelina. Hän on juuri päässyt Haukiputaalla putkasta. Oksennukset lentävät bussipysäkille. Tapahtumat välittyvät suorana live-lähetykseen, jota seuraa reaaliaikaisesti tuhannet ihmiset.” (Kaleva 24.7.2025)

Tosi-tv:ssä hakijoita vielä karsitaan, mutta artikkelissa tuodaan ilmi hyvin nykyajan mahdollistama tilaisuus jonkinasteiseen julkisuuteen asti. ”Vaikuttaa siltä, että kaikki tuntee apinan, mutta apina ei tunne ketään” (Kaleva 24.7.2025).

”(Sisällöntuottajat) ovat lähetyksillään tehneet itsestään julkisuuden henkilöiden kaltaisia, joiden kanssa nuoret aikuiset fanit haluavat ottaa yhteiskuvia. Heistä tehdään meemejä, biisejä ja videoita. Heidän hokemiaan toistellaan samalla tavalla kuin Putouksen sketsihahmojen.” (Kaleva 24.7.2025)

Ilta-Sanomien artikkelissa (IS 20.9.2023) ”*Syöksykierre live*” uuden ajan julkisuuden käsitettä vahvistetaan toistamiseen:

”Heistä on tullut uudenlaisia julkkiksia, joiden manereita matkitaan ja muokataan meemeiksi, ja joille tullaan juttelemaan, kun he liikkuvat julkisilla paikoilla.” (IS 20.9.2023)

4.5 Miten suomalainen media käsittelee rappioilmiötä?

Tässä tutkimuksessa pyrin asettamieni tutkimuskysymysten turvin selvittämään sitä, millä tavoin suomalaisessa mediassa käsitellään rappiostriimaamista ja millaisen kuvan nämä keinot luovat siitä yleisölle. Lisäksi tavoitteenani oli luoda näkemystä siitä, millä tavoin aiheesta uutisointi vaikuttaa noiden sisältöjen normalisointiin viihteen muotona.

Tutkimuskysymyksetni olivat seuraavat:

1. Miten suomalainen media käsittelee rappiostriimausta ja millaista kuvaa se luo siitä yleisölle?
2. Millä tavoilla median uutisointi vaikuttaa rappiosisällön normalisoitumiseen?

Pyrin seuraavaksi vastaamaan ensisijaisesti ensimmäiseen kysymykseen. Toista kysymystä on mielekkäämpää käsitellä pohdinnan puolella.

Ilmiötä taustoittavan kulman suosiminen artikkeleissa ei ilmennyt yllätyksenä. Medialle on täysin luonnollista pyrkiä luomaan objektiivista kuvaa yhteiskuntamme ilmiöistä, sekä selittämään niiden toimintaperiaatteita yleisöilleen mahdollisimman ymmärrettävästi. Epätietoisuus ja pelko luovat tehokkaasti uhkaa, jota parhaiten vähentää tieto. Ymmärrys motiiveista ja livealustojen toimintalogiikasta auttavat käsittelemään ajoittain shokeeraavaakin ilmiötä rationaalisemmin yhtenä osana monimutkaista ja -syistä yhteiskuntaamme.

Valistavan ja osittain moralisoivan kulman valinta ei tullut sekään järkytyksenä. Rappioilmiön sisällä toimivia uhkaavat huomattavat terveydelliset riskit, unohtamatta yhteiskunnallisia lieveilmiöitä, joita siitä mahdollisesti aiheutuu. Ammatin varjopuolten realisointia sekä haitallisten kokonaisvaikutusten esille tuontia voidaan pitää jopa journalististen julkaisuiden velvollisuutena. Rappioilmiön näyttäminen inhorealisticissa kehyksessä edesauttaa sitä, että se ei enemmistön silmissä vaikuta varmalta ja turvalliselta ammatilliselta suuntaukselta.

Modernien narrien ja gladiaattoreiden kautta aihetta lähestyttiin melko vahvasti. Nämä artikkelit keskittyivät tuomaan esille näkemyksiä modernin julkisuuden raadollisuudesta, sekä tositelevision uudesta ajasta. Äärimmäisen autenttisuuden kaipuuta ja vaatimusta käsittelevät otannot nousivat säännöllisesti pintaan. Lisäksi artikkeleissa muistettiin myös käsitellä siihen vahvasti linkittyvää aitouden harhaa. Luonnollinen tirkistelyn tarve, sensaatiohakuisuus ja vaarallisuus nähtiin isona osana rappiosisältöjen houkuttelevuutta. Julkisuudelle ei laskettu hintaa, ja lähes varmasta maineen menettämisen riskistä muistettiin mainita moneen otteeseen. Reportaasimaiset, absurdit ja paikoitellen järjettömät kuvaukset päämäärätiedottomasta arjesta voivat toimia tehokkaana karkottimena sisältöjen parista. Toisaalta tiettyyn demografiaan ne saattavat iskeä lujaakin.

Yleisö näyttelee ilmiön kukoistuksessa suurta pääosaa. Sen roolia kaiken mahdollistajana on sopivaa kuvata mahdollisimman raakarehellisesti. Valtaa ja vastuuta

käsiteltiin mielestäni sopivassa suhteessa, kuitenkin laskematta yksimielisen tuomitsevaa varjoa katsojien niskaan. Luonnolliset tarpeet seurata rappiosisältöjä haluttiin tuoda artikkeleissa ilmi, jota vasten lukijan on helppo peilata omia näkemyksiään ja tuntejaan ilmiöstä. Toisaalta yleisöstä luotiin kuva kasvottomana entiteettinä, joka hiljalleen tuhoaa sisällöntuottajan elämän oman nautintonsa maksimoimiseksi. Viihteen saaminen toisen aidosta kurjuudesta, oman itsetunnon kohottamiseksi, oli yksi keskeisimmistä viesteistä artikkelien joukossa.

5 POHDINTA

Pohdin tässä luvussa tutkimusta ja sen tuloksia yleisesti aikaisemman tutkimuksen pohjalta sekä eritoten toisen tutkimuskysymykseni ”Millä tavoilla median uutisointi vaikuttaa rappiosisällön normalisointiin?” ohjaamana. Alaluvussa 5.2 käsittelen jatkotutkimuksen mielekkyyttä ja mahdollisuuksia.

5.1 Normalisoiko lisääntynyt uutisointi rappiosisältöjä viihteen muotona?

Osassa artikkeleista ilmennyt uhkakuva, jossa pelättiin nuorison valmiutta tavoitella lyhytnäköistä uraa julkisuudessa päihteiden avustamana, on erittäin relevantti. Kuten ai-
neistosta kävi ilmi, somejulkisuus ja sisällöntuotanto on monen nuoren haaveammatti
nykyaikana. Nykymaailmassa täytyy tehdä jotain, jos haluaa tulla huomatuksi. Huomio-
talouden toimintaperiaatteet ja tarve provokatiivisuudelle ovat yhdistäviä tekijöitä niin
aihetta käsittelevälle klikkijournalismille, kuin tunteillamme pelaavalle mediamateriaa-
lille. Julkisuutta varten tarvitaan näkyvyyttä. Ja sitä uusille tulokaskokelaille parhaiten
tarjoavat eri mediat.

Yhdeksi, läpi tutkimusprosessin kulkeneeksi ajatukseksi pinttyi: degeneroituuko kulutta-
mamme viihteen taso ja sisällöt tulevaisuudessa yhä enemmän? Median muotojen mo-
nipuolistuminen ja sen tuottamisen mahdollisuuksien vapautuminen kaikille tarjoavat
hyvän kasvupohjan rappioilmiön leviämiseksi osaksi normaalina pitämäämme viihdetar-
jontaa. Kuten Dara Greenwood, Angeliqe Ribieras ja Allan Clifton artikkelinsa (2020)
lopussa tiivistävät, katsojat herkästi ohjautuvat kohti sisältöjä ja sisällöntuottajia, joiden
käyttäytyminen ja sisällöt resonoivat vahvimmin omien käyttäytymismallien ja asentei-
den kanssa. Yhteiskunnan heikompiosaiset voivat siis kokea syvää yhteenkuuluvuuden
tunnetta rappiostrimaajien kanssa, ja täten ajautua vahvemmin osaksi rappiosisältöjen
tuhovoimaista piiriä.

Nyt on otollinen aika pysähtyä puntaroimaan sitä, kuinka media kirjoittaa rappiostrii-
mauksesta ja mikä ohjaa sen sensaatiohakuisuutta kohtaan kohdistuvaa nälkää. Viime-
aikaisista rappiostrimaajien keskuudessa tapahtuneista kuolemantapauksista tuskin

uutisoitaisiin nykyisellä volyyymilla, ellei ilmiö olisi noussut näinkin huomattavaksi osaksi valtavirtaa.

Onko kyseessä ainoastaan pelkkä kupla? Vai rynnistämmekö todellakin kohti “viihteen kivikautta”, jossa moraalit ja eettisyys ovat ainoastaan kauppatavaraa, ja jonka sisältö määrittyy avokätisimmän ja moraaliltaan joustavimman maksajan mielihalujen mukaan? Nykyiselläänkään rappiolivejen sisältö ei hirveämmin erotu ns. Deepwebin (pimeän verkon) tarjoamista kauheuksista, etenkään Suomen rajojen ulkopuolella. Vai tuovatko nämä viihdesisällöt tekijöineen makaaberin vaihtoehdon selvitä synkkien aikojen yli?

Katsojana meidän on yhä vaivattomampaa turtua alati shokeeraavampaan tarjontaan. Tuomen (2018, 71) johdattelemana voidaankin kysyä, miten shokeeraavaa tulevaisuuden mediasisällöistä pitää tehdä, jotta yleisön janoama kohahduttavuuden tunne tulisi täytetyksi? Ja mistä nämä lähivuosien provokatiiviset sisällöt syntyvät? Tuodaanko ne meille ylhäältä annettuna mediatalojen toimesta, vai syntyykö rappiosisällöille ja sen ympärillä pyörivälle mediasirkukselle luontainen markkinarako suoraan yleisön tarpeesta?

Koska rappiosisällöt syntyvät yksilöiden toimesta, kaukana tuotantoyhtiöiden vallasta, ei niissä ole minkäänlaista sisällöllistä itsesääntelyä. Sisällöntuottaja voi käytännössä tehdä ja näyttää ruudussa, mitä haluaa. Kuten Tuomi puhtoisuuden illuusiota televisiotuotannoissa käsittelevässä artikkelissaan (2022, 29) nostaa esille, on hyvä muistaa toisinaan pohtia, olisiko näiden provokatiivisten sisältöjen olemassaololla mitään positiivista hopeareunusta? Artikkelin lopussa muistutetaan, että moraalisesti kyseenalaisen sisällön esittäminen muuttuu hyväksyttäväksi ainoastaan valistuksellisin motiivein. Tätä kommenttia vasten peilaten journalististen medioiden valistava näkökulma rappioilmiöstä kirjoittaessa on täysin ymmärrettävissä.

Ydinkysymykseksi nousee myös kuluttajan vastuu. Rappiostriimaajien lähetykset hiljensivät ja median mielenkiinto niiden tapahtumia kohtaan lopahtaisi, ellei näille molemmille riittäisi näinkin paljon katsojia sekä lukijoita. Tuomi muistuttaakin edellä mainitun

artikkelinsa (Emt., 34) lopussa, että jokainen katsoja, lukijaa unohtamatta, äänestää myös silmillään. Tästä on helppoa olla samaa mieltä.

Tähän väliin on tervettä huomioida, Tuomea (2018, 72) taas lainaten, että nykypäivän provokatiivisuuteen ja vahvoihin tunnereaktioihin keskittyvät rappiotuotannot sekä journalististen medioiden mielenkiinto ilmiötä kohtaan jatkuvat niin kauan, kun yleisöä ja ennen kaikkea nopeista pikavoitoista huumaantuneita tekijöitä riittää. Provokatiivisuuden ja shokeeraavuuden voidaan sanoa synnyttäneen uuden normaalin kuluttamamme viihteen saralla.

Miłosz Wojtyna toteaa ”*Violence on Demand*” artikkelinsa tuloksissa (2022) rappiostriimien luoneen vaihdantamallin, joka ottaa huomioon sekä sisällöntuottajien että yleisön tarpeet, samalla tarjoten molemmille osapuolille tyydytystä. Sisällöntuottajat saavat osakseen taloudellista hyötyä suosiolla maustettuna. Yleisö puolestaan viihtyy, kokee osallisuutta ja pääsee tyydyttämään kontrolloinnin tarpeensa. Wojtyna (Emt., 66) kirjoittaa myös artikkelinsa lopussa, että yleisön kyltymättömyys arveluttavaa sisältöä kohtaan kasvaa nopeasti. Jos sisällöntuottaja haluaa pitää kiinni yleisöstään, on esimerkiksi väkivaltaisuutta lisättävä lähetyksiin jatkuvasti enemmän. Samankaltaista kehityssuuntaa on nähtävissä Suomenkin rappiokentällä.

Barbara Cyrek ja Malwina Popiolek tuovat artikkelinsa ”*Trash Streaming: Characteristics and methodological guidelines*” (2022, 454–455) tuloksissa esille, että perinteemme katsoa muiden kärsimystä on yhtä vanha kuin ihmiskunta itsessään. Se on ollut aina meille hyvin luonnollista, ja pelkkää suoratoistoteknologiaa on turha siitä syyttää. Kaikkien saatavilla olevat mobiililaitteet kuitenkin vauhdittavat rappiosisältöjen leviämistä osaksi normaalia viihdepalettiamme. Laajojen yleisöjen tavoittaminen moraalisesti kyseenalaisella viiheellä on vaivattomampaa kuin koskaan aiemmin. Tämä käy hyvin yksin tutkimuksen tulosten kanssa.

Tuomikin (2022, 59) toteaa rikollisuuden ja kuoleman viiheellistämistä käsittelevän artikkelinsa johtopäätöksissä, että ”Yhteiskunnallinen ilmapiiri lopulta määrittää, mikä menee läpi viihteen nimissä”. Lisäksi hän huomioi vakavien aiheiden viiheellistymisen

näkyvän vahvasti yksilöiden sosiaalisen median ulosannissa. Tässäkin yhteydessä tulee alleviivatuksi kehityskulku, jossa suoratoistoalustoille suunnatun livesisällön mahdollistavat välineet ja yhteydet ovat nykyaikana kaikkien saavutettavissa.

Henkilökohtaisesti koen, että jokaisella aiheeseen syventyvällä artikkelilla voi olla voimaannuttava vaikutus syrjäytymisen rajalla kamppailevaan yhteiskunnan pudokkaaseen tai somejulkisuudesta humaltuneeseen nuoreen. Median hiljalleen normalisoimat esimerkit näistä vaihtoehtoisista ansaintakeinoista tarjoavat lohdullisen vaihtoehdon tilanteessa, jossa yhteiskunnan normit eivät tunnu enää kannattelevan.

5.2 Mahdolliset jatkotutkimuksen aiheet

Kannattaako tämänkaltaisen aiheen tutkimiseen käyttää huomattavasti resursseja tulevaisuudessa? Vaikka tutkimusaihe on edelleen hyvin marginaalisessa asemassa suomalaisen journalismin tutkimuksessa, on ilmiöön keskittyneen uutisoinnin määrä jatkuvassa kasvusuhdanteessa.

Viime aikoina on voinut huomata, että uutisointi esimerkiksi suomalaisten rappiostriimaajien katoamisista (IL 11.11.2025) tai kuolemista (IS 26.11.2025) on selvästi lisääntymään päin suomalaisissa medioissa. Jutut ovat sijoituksiltaan ja lukijamääriltään suosittuja. Myös ulkomailla sattuneet traagiset kohtalot, kuten ranskalaisen striimaajan valittava kuolema kesken rappiostriimin (IL 20.8.2025), päätyvät osaksi maamme uutisvirtaa. Tällaista tilannetta olisi ollut mahdotonta kuvitella tapahtuvaksi edes viisi vuotta takaperin. Kun tarkastelee aikaa ennen aineistoni julkaisuväliä, olivat artikkelit rappiostriimaajien edesottamuksista laskettavissa yhden käden sormilla. He ovat kenties tulleet pysyväksi osaksi viikoittaista uutismateriaalia, koska onnistuvat keräämään paljon lukuaikaa verkossa.

Jos rappiostriimaamisen ilmiö jatkaa lähitulevaisuudessa nostettaan Suomessa, voidaan aihepiiriä koskevan uutisoinnin tutkimista pitää hyödyllisenä jatkossakin. Halusinkin tällä tutkimuksellani luoda keskustelun avauksen journalismin kentälle siitä, minkälaisia vaikutuksia näinkin kyseenalaisena pidetyn viihteen esiin nostamisella voi olla nyt ja tulevaisuudessa.

Tämän lisäksi yleisön suhdetta rappiosisältöihin tulisi ehdottomasti tutkia lisää tulevaisuudessa. Sen kasvava mielenkiinto sisältöjä kohtaan ja voimakas halukkuus rahoittaa niitä on ensisijainen syy kyseisen genren nousulle ja olemassaololle. Kun sisällöistä tulee entistäkin suosituimpia, laskee median kynnyksen nostaa niitä osaksi julkaisuvirtaansa. Mikäli kyseessä ei ole pelkkä ohimenevä villitys, olisi varsin mielekästä tarkastella tulevaisuudessa esimerkiksi lisääntyneen uutisoinnin ja medianäkyvyyden mahdollisia vaikutuksia nuorten päätymisessä tälle kyseenalaiselle sisällöntuottamisen polulle.

LÄHTEET

Alasuutari, Pertti. 2011. *Laadullinen tutkimus 2.0*. Vastapaino.

Ceci L. 2023. Live streaming apps: global time spent 2018–2022. <https://www.statista.com/statistics/1285501/global-time-spent-live-streaming-apps/>

Cyrek, Barbara ja Malwina Popiołek. 2022. “Trash streaming: Characteristics and methodological guidelines.” *PrzełqdKulturoznawczy*, 3(53): 445–458.

<https://doi.org/10.4467/20843860PK.22.029.16618>

Davenport H. Thomas ja John C. Beck. 2001. *The attention economy: Understanding the new currency of business*. Harvard Business School Press.

Greenwood, Dara, Angélique Ribieras ja Allan Clifton. 2021. “The Dark Side of Antiheroes: Antisocial Tendencies and Affinity for Morally Ambiguous Characters.” *Psychology of Popular Media* 10 (2): 165–77. <https://doi:10.1037/ppm0000334>

Julkisen sanan neuvosto (JSN). 2024. Journalististen ohjeiden soveltamisopas.

<https://jsn.fi/wp-content/uploads/2024/05/Soveltamisopas.pdf>

Kaytoue, Mehdi, Arlei Silva, Loïc Cerf, Wagner Meira ja Chedy Raïssi. 2012. “Watch Me Playing, I Am a Professional: A First Study on Video Game Live Streaming.” *Proceedings of the 21st International Conference on World Wide Web*: 1181–88. New York, NY, USA: ACM. <https://doi:10.1145/2187980.2188259>

Kick.com. 2025. How Kick.com started. – Origins, founders and streamer success.

<https://help.kick.com/en/articles/12273364-how-kick-com-started-origins-founders-streamer-success>

Kotus.fi. 2024. Vuoden sanapöiminnöt 2024. <https://kotus.fi/ajankohtaista/vuoden-sanapöiminnöt/vuoden-sanapöiminnöt-2024/#ps>

Lee, Yu-Hao, Chien Wen (Tina) Yuan ja Nanyi Bi. 2025. "Investigating Social Presence in 'In Real Life' Streaming for Community Building." *New Media & Society* 27 (1): 379–403.

<https://doi:10.1177/14614448231176769>

Panek, Elliot, Bridget Rubenking ja Vivian Hsueh Hua Chen. 2024. "The Psychology of live streaming." *Technology, Mind, and Behavior* 5 (4): 178–178.

<https://doi.org/10.1037/tmb0000147>

Pöyhtäri, Reeta, Jari Väliaverronen ja Laura Ahva. 2016. "Suomalaisen Journalistin Itseymmärrys Muutosten Keskellä." *Media & Viestintä* 39 (1): 1–23

<https://doi:10.23983/mv.61434>

Shafer, Daniel M. ja Arthur A Raney. 2012. "Exploring How We Enjoy Antihero Narratives." *Journal of Communication* 62 (6): 1028–46. [https://doi.org/10.1111/j.1460-](https://doi.org/10.1111/j.1460-2466.2012.01682.x)

[2466.2012.01682.x](https://doi.org/10.1111/j.1460-2466.2012.01682.x)

Statista.com. 2025. Most consumed online video content type worldwide as of 2nd quarter 2025. <https://www-statista-com.libproxy.tuni.fi/statistics/1254810/top-video-content-type-by-global-reach/>

Streamyard.com. 2025. What is a Subathon? <https://streamyard.com/blog/subathon>

Tuomi, Pauliina. 2018. "Pakko Katsoa?! Nykypäivän Provokatiivinen Televisiotuotanto Mediateollisuuden Muotona." *Lähikuva – Audiovisuaalisen Kulttuurin Tieteellinen Julkaisu* 31 (4): 48–79. <https://doi:10.23994/lk.77933>

Tuomi, Pauliina. 2022. "Puhtoisuuden illuusio: moraali- ja arvokäsityksiä ravistelevat televisiotuotannot mediassa." *WiderScreen* 25 (1–2): <https://www.utupub.fi/handle/10024/173785>

Tuomi, Pauliina. 2022. "Kun Rikollisuudesta Ja Kuolemasta Tulee Viihdettä: (Media)Välikvalta Viihteellistymisen Näkökulmasta." *Lähikuva – Audiovisuaalisen Kulttuurin Tieteellinen Julkaisu* 35 (3): 52–63. <https://doi:10.23994/lk.121895>

Tuomi, Pauliina & Petri Saarikoski. 2023. "Mistä on 2000-luvun tosi-tv-kohut tehty? Retrospektiivinen katsaus suomalaisen tosi-tv:n lähihistoriaan". *WiderScreen* 26 (2–3): <https://trepo.tuni.fi/handle/10024/209493>

Tuomi, Pauliina. 2024. "Based on a true story: true crime -genren faktan ja fiktion hämärtyvät rajat". *WiderScreen* 27 (1–2): <https://widerscreen.fi/numerot/1-2-2024-widerscreen-27/based-on-a-true-story-true-crime-genren-faktan-ja-fiktion-hamartyvat-rajat/>

Tuomi, Jouni ja Anneli Sarajärvi. 2018. *Laadullinen tutkimus ja sisällönanalyysi*. Tammi.

Törhönen, Maria. 2021. *The Professionalization of Play: Examining the Convergence of Play and Labour in Online Video Content Creation*. Tampere University. <https://trepo.tuni.fi/handle/10024/133332>

Törhönen, Maria, Johann Giertz, Welf H. Weiger ja Juho Hamari. 2021. "Streamers: The New Wave of Digital Entrepreneurship? Extant Corpus and Research Agenda." *Electronic Commerce Research and Applications* 46: 1–13. <https://doi.org/10.1016/j.eierap.2020.101027>

Twitch.com. 2025. How do I Stream FAQ. https://help.twitch.tv/s/article/how-do-i-stream-faq?language=en_US

Wojtyna, Miłosz. 2021. "Violence on Demand: Commodification of Digital Violence in Trash Streaming." *Storyworlds: A Journal of Narrative Studies* 13 (1): 49–78. <https://dx.doi.org/10.1353/stw.2021.a908968>

Zdunkiewicz, Lech. 2019. "Sociopaths as antiheroes of streaming media." *Anglica Wratislaviensia*, 57: 89–101. <https://doi.org/10.19195/0301-7966.57.7>

UUTISARTIKKELIT

Hopi, Anna. 20.8.2025. "Striimaaja kuoli kesken lähetyksen." Iltalehti. <https://www.iltalehti.fi/viihdeuutiset/a/6587803d-d0c2-4d5d-8105-50114f7067bb>

Laitinen, Ebba. 26.11.2025. "IL: Striimaaja Ismo Tauriainen löytyi kuolleena rannalta – nyt poliisi kertoo IS:lle uutta tietoa." Ilta-Sanomat. <https://www.is.fi/viihde/art-2000011652552.html>

Lepistö, Sampo. 11.11.2025. "Kari katosi Kreikassa – Nyt puhuu Kari." Iltalehti. <https://www.iltalehti.fi/ulkomaat/a/2e2bc849-ad2d-40e3-bb8d-c16c6f9e8c18>

LIITE 1: AINEISTO

A1: Hiltunen, Jaana. 29.11.2023. "Miten 41-vuotiaasta perheenisästä tuli kännissä sekoileva Pottukoira? – "Hetimit huomasin, että katsojat tykkäävät." Savon Sanomat.

<https://www.savonsanomat.fi/paikalliset/6380484>

A2: Juntunen, Laura. 20.9.2023. "Syöksykierre live." Iltä-Sanomat.

<https://www.is.fi/kotimaa/art-2000009835096.html>

A3: Kalin, Onni. 27.7.2025. "Päivä kerrallaan ryyppäen." HS-Visio. <https://www.hs.fi/visio/art-2000011275805.html>

A4: Kalliorinne, Samppa. 22.9.2024. "Rappiostriimaajat sekoilevat videolla kännissä ja se on monista hauskaa – Kolme katsojaa kertoo, mitä he ajattelevat." Yle.

<https://yle.fi/a/74-20111185>

A5: Kilpamäki, Heini. 26.10.2023. "Jouko ryyppäsi 42 päivää rahan takia – Päihdelääkäri "Olen sanaton." Iltalehti. <https://www.iltalehti.fi/kotimaa/a/db763e4d-9c71-4b79-b302-76eb3a16a436>

A6: Kokko, Minttu. 23.10.2025. "Rappiostriimaaja löytyi kuolleena – Rajujen ryyppäys-sisältöjen taustalla karut syyt." Iltalehti. <https://www.iltalehti.fi/mielijamasenus/a/fed324cc-55c8-4e63-8a88-cb0757d5e11a>

A7: Koski, Sami. 26.10.2023. "Yli kuukausi kännissä suorassa lähetyksessä." IL-Plus.

<https://www.iltalehti.fi/kotimaa/a/e2bb0227-f9c7-4c83-ae06-af811f448fcb>

A8: Pietilä, Juhopekka. 24.7.2024. "Rappiota suorassa lähetyksessä." Kaleva.

<https://www.kaleva.fi/tuhannet-ihmiset-janoavat-oululaisen-iida-kurvisen/11260080>

A9: Vainio, Olli. 21.10.2025. "Hän ei ollut oma itsensä." IL-Plus. <https://www.iltalehti.fi/viihdeuutiset/a/88180022-7cde-4dd9-8523-e26694e99880>

A10: Vaittinen, Hanna. 4.5.2024. "Tuhannen suomalaiset katsoivat kanssani, kun lida ryyppäsi suorassa lähetyksessä ja kumppanin olo romahti – Uusi ilmiö tekee rappiosta viihdettä." MTV-Uutiset. <https://www.mtvuutiset.fi/artikkeli/tuhannet-suomalaiset-katsoivat-kanssani-kun-iida-ryyppasi-suorassa-lahetyksessa-ja-kumppanin-olo-romahti-uusi-ilmio-tekee-rappiosta-viihdetta/8930194>